

กัลยาณมิตร

www.kalyanamitra.org

ท ล ว ง พ ้อ ต อ บ ป ัญ ห า

หมวด ๑

ทาน - บุญ

โดย

พ ระ ภ า ว น า วิ ร ิ ย คุ ณ
(เ พ ศ์ จ ท ศ ต ชี โ ว)

รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ. คลองหลวง

จ. ปทุมธานี

จัดทำโดย : กองวิชาการ สำนักพัฒนาบุคลากร วัดพระธรรมกาย

คำนำ

เมื่อเกือบ ๓๐ ปีที่ผ่านมา มีอุบาสิกาท่านหนึ่ง คือ **คุณยาย อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ศิษย์เอกของ**พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านได้ปักหลักสอนสมาธิภาวนาให้แก่ผู้สนใจการประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงธรรมกาย ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำภาษีเจริญ แม้ว่าในขณะนั้นหลวงพ่อดปากน้ำจะมรณภาพแล้วก็ตาม

ครั้งนั้น คุณยายอาจารย์ได้รวบรวมศิษยานุศิษย์ ผู้รักการปฏิบัติธรรมได้จำนวนหนึ่ง จนกระทั่งได้พบกับ**คุณไชยบุญย์ สุทธิผล** ซึ่งปัจจุบันคือ**พระราชภาวนาวิสุทธิ** (หลวงพ่อดัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และคุณไชยบุญย์ได้ไปตามรื้อฟื้นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาอีกท่านหนึ่ง คือ **คุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์** ซึ่งปัจจุบันคือ **พระภาวนาวิริยคุณ** (หลวงพ่อดัตตชีโว) รองเจ้าอาวาสพระธรรมกาย

ในช่วงเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยอุปสมบทใหม่ๆ ท่านได้ช่วยคุณยายอาจารย์ต้อนรับแขก และไขปัญหาข้อข้องใจต่างๆ ของสาธุชนที่มาประพฤติปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ต่อมาเมื่อหลวงพ่อดัตตชีโวบวชแล้ว คุณยายอาจารย์ก็ได้ขอให้หลวงพ่อดัตตชีโว ทำหน้าที่รับแขกและตอบคำถามต่างๆ แทน เพื่อสงวนเวลาให้หลวงพ่อดัมมชโย ได้มีโอกาสการปฏิบัติธรรม ศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายอย่างเต็มที่

ทุกครั้งหลังจากที่สาธุชนลากลับไปแล้ว คุณยายอาจารย์มักจะคอยแนะนำว่าปัญหาต่างๆ ที่เขามาถามนั้น ควรจะตอบอย่างไร จึงจะถูกต้องตามหลักธรรม และเกิดประโยชน์ต่อผู้ถามอย่างเต็มที่ และนี่ก็คือที่มาของ **“หลวงพ่อบอกปัญหา”**

ต่อมา ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นตามลำดับ จนบ้านธรรมประสิทธิ์คับแคบลง ไม่อาจรองรับได้ทั้งหมด คุณยายอาจารย์และศิษยานุศิษย์รุ่นแรกๆ จึงได้ขยับขยายมาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ตั้งชื่อสถานที่แห่งนี้ว่า **“ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม”** ซึ่งต่อมาคือ **“วัดพระธรรมกาย”**

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อทัตตชีโว ก็ได้เป็นพระอาจารย์อบรมเยาวชน ในโครงการอบรมธรรมะภาคฤดูร้อน **“ธรรมทายาท”** ซึ่งจัดขึ้นสำหรับนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ท่านต้องคอยตอบปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมของเยาวชนเหล่านั้นอยู่เป็นประจำ แม้ว่าท่านจะเพ่งบวชได้ไม่กี่เดือนก็ตาม

ครั้นเริ่มต้นสร้างวัดพระธรรมกาย ทุกวันอาทิตย์ ภาคบ่าย หลวงพ่อทัตตชีโวยังได้ทำหน้าที่เทศน์สอนธรรม และตอบปัญหาข้อสงสัยต่างๆ มาโดยตลอด จำนวนผู้ฟังได้เพิ่มมากขึ้นจากหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น และก้าวสู่หลักแสนตามลำดับ เริ่มจากการนั่งเทศน์ได้ร่มไม้แล้วขยายเข้าไปในเตนท์ จนต้องสร้างเป็นศาลาถาวรให้จุคนได้ถึง ๕๐๐ คน ต่อจำนวนสาธุชนได้มากเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งต้องขยายเป็นศาลามุงจากขนาดใหญ่ จุได้หนึ่งหมื่นคน และกำลังจะเป็นสภารธรรมกายสากล ซึ่งเป็นอาคารถาวรจุได้กว่าแสนคนในไม่ช้า

เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ในหมู่นักศึกษานิสิตว่า การตอบ

ปัญหาธรรมของหลวงพ่อดัตตชีโว สามารถข้อสงสัย ให้ความกระจ่าง
ชี้แนวทางแก้ไขปัญหาชีวิตของสาธุชนได้เป็นจำนวนมาก บางครั้งยัง
สามารถกลับใจบางคน ให้เปลี่ยนจากที่เคยหลงผิด ยึดถือผิดๆ มานาน ให้
มีความเข้าใจที่ถูกต้อง ตรงตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

บทพิสูจน์ความสามารถในการตอบปัญหาขอหลวงพ่อดัตตชีโว
หนึ่ง คือเมื่อได้มีการรวบรวมคำถามคำตอบเหล่านี้ ลงพิมพ์ในวารสาร
กัลยาณมิตร คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” แล้ว ไม่ว่าจะทำการสำรวจ
กี่ครั้งก็ตาม คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” ก็ยังเป็น คอลัมน์ที่ได้รับความ
นิยมนิยมสูงสุดอยู่เสมอ

อาจกล่าวได้ว่า การตอบปัญหาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
ประสบความสำเร็จอย่างกว้างขวาง ควบคู่มากับการเจริญเติบโตของวัด
พระธรรมกาย ได้ช่วยสร้างสัมมาทิฐิบุคคลให้เกิดขึ้นในสังคมเป็นจำนวน
มาก ทั้งยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อ
ผู้ฟังมีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องโลกและชีวิต ก็ย่อมมีศรัทธา พร้อมทั้ง
จะทุ่มเทกายใจ สร้างสรรค์ประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่พระพุทธศาสนาในที่สุด

แม้ว่าในระยะหลัง ภาระกิจต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
จะมากขึ้น จนไม่มีเวลาเทศน์สอนในบ่ายวันอาทิตย์เหมือนอย่างเคย แต่
ก็ได้มีผู้อ่านคอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” เขียนคำถามส่งมาขอให้ท่าน
ช่วยตอบเป็นประจำ นอกจากนี้ยังมีรายการตอบปัญหาทางวิทยุ และ
โทรทัศน์อีกด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เมื่อฝ่ายวิชาการรวบรวมคำถามคำ

ตอบได้จำนวนหนึ่งแล้ว ก็ได้ดำเนินการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มขึ้นครั้งหนึ่ง จนถึงปัจจุบัน มีหนังสือหลวงพ่อดตอบปัญหาที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มไปแล้วจำนวน ๖ เล่ม มีจำนวนคำถามคำตอบมากพอ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้จัดแบ่งหมวดหมู่ปัญหาให้เป็นมาตรฐาน สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในภายหลัง

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย จึงได้กราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อด จัดพิมพ์หนังสือ “หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มขึ้น โดยได้จัดหมวดหมู่ปัญหาใหม่ และค้นคว้าที่มาของคำตอบต่างๆ จากพระไตรปิฎก ตลอดจนได้จัดทำเชิงอรรถไว้ท้ายเล่ม เพื่อความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

“หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จึงเป็นหนังสือที่ประมวลคำถามคำตอบในแง่มุมต่างๆ อย่างเป็นหมวดหมู่ สะสมมากกว่า ๒๖ ปี ใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย แฝงไว้ด้วยข้อคิดสะกิดใจมากมาย แต่คงไว้ซึ่งสาระทางวิชาการอย่างครบถ้วน

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย มีความมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จะเป็นประจักษ์แก่ดวงตา ปัญญา ที่ส่องสว่างเข้าไปในใจของผู้อ่านทุกๆ ท่าน สามารถขจัดปัดเป่าความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ แก้ไขปัญหา อุปสรรค และข้อสงสัยต่างๆ ให้มลายหายไปได้ และหากผู้ใดได้ศึกษาและปฏิบัติตามอย่างจริงจังแล้ว ย่อมสามารถนำพานาวาชีวิตไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ทั้งทางโลกและทางธรรม จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมได้ในที่สุด

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย

หมวดที่ ๑

ทาน - บุญ

ส า ร บั ญ

๑. เกิดมาทำไม -----	๙
๒. กรวดน้ำข้ามวัน -----	๑๒
๓. กรวดน้ำแทนกัน -----	๑๓
๔. กินเจได้บุญหรือไม่ -----	๑๔
๕. เข้าเฝ้าพระลัมมัลัมพุทเจ้าในอนาคต -----	๑๕
๖. ชื่อนกติดยามาปล่อยจะได้บุญหรือไม่ -----	๑๖
๗. ตักบาตรใส่น้ำด้วย -----	๑๘
๘. ต้นไม้กระถาง -----	๑๙
๙. ทำบุญด้วยเงินที่ลูกให้ -----	๒๑
๑๐. ทำบุญตักบาตร -----	๒๒
๑๑. ทำบุญแล้วไม่ได้กรวดน้ำ -----	๒๔
๑๒. บริจาคโลหิต -----	๒๖
๑๓. บุญปนบาป -----	๒๗
๑๔. บุญสร้างโบสถ์ -----	๒๙
๑๕. ผลต่างของการอนุโมทนา -----	๓๑
๑๖. ฝากปัจจัยทำบุญ -----	๓๔
๑๗. พระเวสสันดร -----	๓๕
๑๘. เรื่องของดาวลูกไก่ -----	๓๘

๑๙. เลือกพระใส่บาตร -----	๔๑
๒๐. วิธีทำทาน -----	๔๓
๒๑. วิธีทำบุญ -----	๔๕
๒๒. สาเหตุการสร้างพระพุทธรูป -----	๔๗
๒๓. ใส่บาตรด้วยข้าวอย่างเดียว -----	๕๐
๒๔. อธิษฐานขอเป็นโสด -----	๕๑
๒๕. อธิษฐานเมื่อทำบุญ -----	๕๒
๒๖. อุทิศร่างกาย -----	๕๔
๒๗. ควรให้พรว่าอย่างไร -----	๕๕
๒๘. ตายแล้วจะให้กิน -----	๕๘
๒๙. ล้างทาน -----	๕๙
๓๐. อธิษฐาน-อุทิศ -----	๖๐
๓๑. อุทิศส่วนกุศล -----	๖๒

๑.เกิดมาทำไม

คนเราเกิดมาทำไมกันครับหลวงพ่ ?

ก่อนอื่นคุณควรเข้าใจให้ถูกในเรื่องโลกและชีวิตเสียก่อนว่า

๑. คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วยังต้องเกิดอีกนับชาติไม่ถ้วน ตราบใดยังปรารถนาในตัวเองยังไม่หมด ก็ยังต้องเกิด

๒. กรรมดีกรรมชั่ว ทำแล้วมีผลแน่นอน และจะส่งผลทั้งในชาตินี้และชาติหน้า ไม่หายไปไหน

๓. นรก สวรรค์มีอยู่จริง

เมื่อทำความเข้าใจถูกต้องถึงจุดนี้แล้ว เรื่องแรกที่เรควรนึกถึงก็คือ ทำอย่างไรจึงจะปิดนรกให้ตัวเองได้ หรือมีทางใดบ้างที่เมื่อตายไปแล้ว จะทำให้ไม่ตกนรกและมีแต่สุคติเป็นที่ไป

คุณถามว่าคนเราเกิดมาทำไม ตอบแบบรวบรัดว่าคนเราเกิดมาเพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อยกระดับจิตใจของตนให้สูงขึ้น และเพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ เมื่อบุญบารมีเต็มส่วนแล้วก็จะสามารถปรารถนาในตัวเองได้หมด พ้นจากทุกข์อย่างถาวร เข้านิพพานตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ในที่สุด เป้าหมายสุดท้ายของมนุษย์ทุกคนเป็นอย่างนี้ แต่คนเราโดยมากมักจะไม่ค่อยรู้จัก

คุณเองก็เช่นกัน ในขณะนี้คุณยังไม่ได้บวช ยังต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ ดูแลครอบครัวอยู่ จึงจำเป็นจะต้องมีแนวทาง หรือหลักในการดำรงชีวิตอยู่ในโลก ซึ่งมีอยู่ ๔ ประการ ดังนี้

๑. มีสัจจะ คือ ต้องเป็นคนจริง คนตรง ซื่อสัตย์ คนส่วนมากในสังคมปัจจุบันมีนิสัยชอบโกหก พูดไม่จริง พูดเหลวไหลเอา

ตัวรอดไปวันๆ จนไม่น่าเชื่อถือ เราต้องไม่เป็นคนอย่างนั้น ต้องเป็นคนตรงและจริงต่อหน้าที่ จริงต่อการทำงาน ตรงต่อเวลา จริงใจและซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น และจริงต่อหลักธรรม ตลอดจนคุณความดีต่างๆ ความไม่เหลาะแหละ เหลวไหลจะช่วยลดความหวาดระแวงของผู้อื่นลงได้ ทำให้เราเป็นคนมีเครดิตดี มีความน่าเชื่อถือ เป็นผู้เดินอยู่บนหนทางแห่งเกียรติยศตลอดชีวิต

๒. ต้องหมั่นฝึกฝนตนเอง ด้านการงานอาชีพต้องฝึกฝีมือให้พัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ จากคนธรรมดาที่ช่วยตนเองได้ เลี้ยงตัวรอด เป็นคนมีฝีมือเชี่ยวชาญ เฉลียวฉลาด ทนโลกทนคน รวมทั้งสามารถหยุดตนเองไม่ให้ถลำลงสู่ความชั่วได้ และเมื่อกิเลสกำเริบ ก็ให้สามารถข่มใจตนเองได้ ไม่ทำอะไรที่ไม่สมควร นี่คือนหนทางแห่งปัญญา

๓. มีความอดทน อดกลั้น ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าต้นเหตุจะมาจากเหตุภายนอกหรือเหตุภายใน กล่าวคือสามารถทนต่อความลำบากตรากตรำจากสายลมและแสงแดด ทนร้อนทนหนาว ทนต่อความเหนื่อยเมื่อยล้า เจ็บปวด ทนต่อการกระทบกระทั่งเจ็บใจจากคนอื่นได้

แม้ที่สุดทนต่อความย่ำแย่ยาวนานอารมณ์จากกิเลสในใจเราได้ ใครที่ทนต่อสิ่งเหล่านี้ได้ ย่อมเป็นคนแข็งแกร่ง บุคลิกสง่างาม ทำการงานใหญ่ให้สำเร็จได้ **นี่เป็นหนทางของการได้ทรัพย์**

๔. สามารถสละอารมณ์บูดเน่า สละความตระหนี่ออกจากใจได้ เป็นคนมีอารมณ์แจ่มใสเป็นปกติ มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นเป็นนิจเป็นที่รักของมหาชน ผู้ที่ปฏิบัติตนได้อย่างนี้ จะทำให้มีผู้อื่นช่วยเหลือกิจการงาน และคอยป้องกันเหตุเภทภัยต่างๆ ให้ **นี่เป็นหนทางการได้มิตร**

หากผู้ใดสามารถประพฤติปฏิบัติตามหลัก ๔ ประการนี้ได้แล้ว
ก็就不用สงสัยตัวเองอีกต่อไปว่าเกิดมาทำไม รู้แต่ว่าชีวิตมีค่า คือทำ
ประโยชน์ได้ และแม้จะไม่รู้ว่าเป้าหมายสุดท้ายของชีวิตมนุษย์คืออะไร
ถึงเวลาก็จะบรรลุถึงเป้าหมายนั้นเอง เพราะได้เดินเข้ามาตามเส้นทางที่ถูก
ตั้งนี้แล้วตามลำดับ

๒. กรวดน้ำข้ามวัน

ทราบเวลาใส่บาตรแล้วควรกรวดน้ำ แต่ถ้าลืมกรวดน้ำในเช้าวันนั้น ฝากกรวดใหม่ในตอนกลางคืน ผู้รับจะได้ผลบุญบ้างหรือไม่ ?

เรื่องนี้ก็ได้รับบ้าง แต่ไม่เหมือนกับตอนที่ใส่บาตรใหม่ๆ นะ เหมือนตีเหล็กให้ได้รูป ถ้าจะให้ตีต้องตีตอนเหล็กร้อนจัดสีแดงๆ เหมือนเปลวไฟ ถ้าปล่อยให้เหล็กเย็นแล้วจึงตี บางทีตีให้เข้ารูปไม่ได้เลย ถึงพอจะได้บ้างก็ต้องออกแรงตีจนเจ็บมือ การกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลควรจะทำทันที ในขณะที่ใจยังปีติอยู่ในบุญในทานที่ได้กระทำแล้ว ผลของทานจะได้ถึงผู้รับอย่างรวดเร็วและเต็มเม็ดเต็มหน่วย

๓. กรวดน้ำแทนกัน

การกรวดน้ำอุทิศแผ่ส่วนบุญ ในงานพิธีบุญที่มีสาธุชนมาก ถ้าหากจะให้ตัวแทนเป็นผู้กล่าวนำคำอุทิศ แล้วเรากล่าวตาม และให้ตัวแทนเป็นผู้กรวดน้ำแทนด้วย จะได้ผลเหมือนทำเองไหมครับ ?

การกรวดน้ำในงานพิธีโดยทั่วไป กำหนดให้มีตัวแทนทำหน้าที่กรวดน้ำอยู่แล้ว และขณะกรวดน้ำก็ไม่จำเป็นต้องมีคำกล่าวอะไร เพราะว่าขณะที่กำลังกรวดน้ำนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่พระสงฆ์กำลังให้พร ถ้าเรากล่าวอะไรเสียงดังออกไป เท่ากับไปขัดจังหวะ ไปส่งเสียงแข่งกับพระภิกษุ

เพราะฉะนั้นใครๆ ก็ไม่จำเป็นต้องไปกล่าวอะไรทั้งนั้น ใครทำหน้าที่กรวดน้ำ ก็หลังน้ำตันที่ที่พระสงฆ์ผู้เป็นประธานกล่าวขึ้นต้นคาถาว่า ยถา วาริวหา ปูรา...และให้หยุดหลังน้ำ เมื่อพระภิกษุรูปที่สองรับขึ้นว่า สัพพัตติโย...

คนอื่นนอกนั้นก็ก็น้อมอธิษฐานจิตถึงบุญและแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลไปยังผู้ที่เราต้องการส่งบุญไปให้ ทำแค่นี้ก็เหมือนกับเราลงมือกรวดน้ำด้วยตนเองนั่นแหละ มันสำคัญอยู่ที่ใจนะลูกนะ

บทกรวดน้ำ ที่ขึ้นต้นว่า อิทังเม ญาตินัง โหตุฯ นั้นใช้ท่องตามลำพังของเรา หลังจากที่เราให้พรจบแล้ว

๔. กินเจได้บุญหรือไม่

การกินอาหารเจได้บุญหรือไม่คะ ถ้าได้บุญ สัตว์ประเภทวัวหรือ
กระต่าย มันกินแต่ผักและหญ้า มันก็ได้บุญด้วยสิคะ ?

ความจริงหลวงพ่อก็ได้ตอบเรื่องทำนองนี้ ให้กับญาติโยมที่มา
วัดบ่อยมาก ส่วนใหญ่ก็ยกเหตุผลให้หาคำตอบกันเอง คุณหนูถามแบบ
นี้ก็เท่ากับถามเองตอบเองนะ พวกสัตว์ประเภทวัว ประเภทกระต่าย
มันกินแต่ผักและหญ้า มันจะได้บุญหรือไม่? ก็นั่นแหละสิ! วัว ควาย มันกิน
หญ้าของมันมาตั้งแต่เกิด ให้ไปกินเนื้อสัตว์มันก็คงไม่กิน ให้มันอดหญ้า
ไปกินเนื้อหมูแทนมันจะตายเอานะ

เพราะฉะนั้นการที่วัวควายมันกินหญ้า ก็ไม่ใช่เป็นการทำ
ความดีอะไร แล้วจะเอาบุญมาจากไหน มันจึงเป็นได้แค่วัวแค่ควาย
เป็นได้แค่กระต่าย มันไม่ได้บุญอะไรขึ้นมาหรอกนะ

**การจะได้บุญ หรือไม่ได้บุญนั้น ไม่ใช่อยู่ที่การกินอะไร หรือ
ไม่กินอะไร แต่อยู่ที่การกระทำต่างหาก**

ถ้าเจตนาทำดี ไม่ทำชั่วเลย แลมนั่งสมาธิทุกวัน เพื่อทำให้
ผ่องใสด้วย อย่างนี้รับรองได้บุญแน่นอน

๕. เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคต

ทำบุญแบบไหนถึงจะได้ไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคต และได้ฟังธรรมด้วยครับ ?

ถ้าอยากจะได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละก็ ต้องให้ทาน รักษา ศีล เจริญภาวนา ให้ได้ครบทั้ง ๓ อย่าง ทุกเช้าพอตักบาตรทำทานแล้ว นั่งสมาธิ ให้มากๆ ต่อไปศีลจะอยู่คู่ตัวได้เองโดยอัตโนมัติ **พอศีลมั่นคง ปัญญาจะแตกฉาน จนเข้าใจเรื่องโลกและชีวิตได้ถูกต้องตามความเป็นจริง** ซึ่งพอถึงจุดนี้ก็จะคิดได้เองว่าควรทำบุญแบบไหนถึงจะได้บุญมากๆ

อีกอย่างขอแนะนำให้แบ่งเวลาอ่านพระไตรปิฎกด้วย แล้วคุณ จะรู้เองว่าในอดีตคนที่ได้เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ติดสอยห้อย ตามฟังธรรมของพระพุทธองค์นั้น ชาติก่อนเขาทำบุญมาอย่างไร

สำหรับคุณถ้าจะให้เร็วขึ้น หลวงพ่อขอแนะนำว่าถ้าไม่ติดขัด อะไร พรุ่งนี้ก็บวชเสียเลย แล้วก็อธิษฐานตรงดิ่งไปเลยว่า ขอเข้าเฝ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคต เหมือนที่พระสารีบุตรท่านทำบุญแล้ว อธิษฐานขอเป็นพระอัครสาวกเบื้องขวานั้นแหละ

สำหรับรายละเอียดเป็นอย่างไรคงต้องให้มาฟังที่วัด จะได้มี โอกาสเกิดไปใกล้ชิดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้า และได้ฟังธรรม กันเต็มอัมเขียวละ

๖. ซ่อนกติตยามาปล่อยจะได้บุญหรือ

การปล่อยสัตว์ปล่อยปลา จะได้บุญเสมอไปหรือคะ ได้ทราบว่าเป็นที่บางแห่งมีคนจับนกมาขัง แล้วให้กินยาเสพติด สักพักหนึ่งก็เอามาขาย คนซื่อนกติตยามาปล่อยหวังจะได้บุญ แต่นกมันติดยา ปล่อยแล้วก็บินกลับไปหาคนขายอีก ทราบว่านกตัวหนึ่งๆ ขายได้หลายรอบ อย่างนี้บุญที่เราปล่อยสัตว์ จะกลายเป็นบาปหรือเปล่าเจ้าคะ? เพราะเท่ากับไปช่วยส่งเสริมสนับสนุนอาชีพเขา ให้จับนกมากักขังเพื่อขาย

การใช้ชีวิตสัตว์เป็นทาน เจตนาเป็นบุญก็ได้บุญ เราได้บุญกันตรงเจตนา ได้บาปได้ชั่วก็ตรงเจตนา พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสว่า เจตนาหิ กัมมํ วทามิ เราตถาคตกล่าวว่เจตนาอันนั้นแหละเป็นกรรม

ถ้าเราปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยวัว ปล่อยควาย ให้ชีวิตเป็นทานโดยเจตนาบริสุทธิ์ ก็เป็นอันว่าใช้ได้ ส่วนที่จะได้บุญก็ได้บุญละนะ แต่ส่วนที่ว่าสมควรหรือไม่สมควร ยังมีอีก

การกระทำบางอย่างเป็นบุญ แต่ไม่สมควรก็ต้องงด เช่น ไปขอซื้อวัว-ควายจากโรงฆ่าสัตว์มาปล่อยวัด ถ้าตัวเดียวก็พอให้อยู่วัดได้ แต่พอหลายตัวเข้าก็ชักเลอะเทอะกันใหญ่

คนที่คิดจะไปไล่ชีวิตวัวควายมาให้พระเลี้ยง ในอีกแง่มุมหนึ่งก็ต้องคิดสงสารวัด สงสารพระกันบ้างเถอะ ท่านบวชเข้ามาก็หวังจะเรียนพระธรรมวินัย หวังฝึกหัดขัดเกลาดัวเองให้กิเลสเบาบางลงไป

จะได้ไปสอนชาวบ้านให้เป็นคนดี มีความสุขความเจริญในการทำมาหากิน

แต่ชาวบ้านกลับจะมาให้ท่านเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย ต้องมาคอยล้างขี้วัวขี้ควาย มันสมควรอยู่หรือ ?

คราวนี้เรื่องนกตติยาอะไรนี้ ก็อย่าไปกังวลให้มากเลย มีโอกาสจะทำทาน ปล่อยนก ปล่อยปลาเมื่อไรก็รีบทำ อย่าไปคิดมาก นกมันจะตติยีนตติยากี่เรื่องของมัน หรือขอทานมาขอเงิน เห็นสมควรให้ เพราะไม่มีกลิ่นเหม็นที่ติดตัวมา ก็ให้ๆ ไปเถอะ ส่วนต่อไปเขาจะเอาเงินที่เราให้ไปซื้อเหล้ากินหรือเปล่า ก็เรื่องของเขา อย่ามัวไปตามดูเลยนะ เจตนาของเราเป็นบุญ เราก็ได้บุญเต็มส่วนนี้แล้ว

๗. ตักบาตรใส่น้ำด้วย

ตอนใส่บาตร ถ้าไม่ได้เอาน้ำใส่ไปด้วย
คนตายจะได้กินน้ำไหมคะ ?

คุณโยมต้องทำความเข้าใจเรื่องผลของทานเสียใหม่นะ เรา ตักบาตรถวายทานแด่พระภิกษุ โดยตั้งใจให้เป็นบุญเป็นกุศล **ทานที่** เราถวายจะก่อให้เกิดผลเป็นบุญทันที จากนั้นบุญจะเปลี่ยนสภาพ ไปเองโดยอัตโนมัติ ไม่ใช่ใส่อะไรไป คนตายจะได้กินอย่างนั้น ไม่ใช่

ถ้าเราใส่บาตรด้วยของดี ของประณีต บุญที่เกิดจากการ ถวายทาน ก็กลายเป็นของดี ของประณีต **เหมาะสำหรับผู้ได้รับใน** ภพภูมิที่เขาอยู่ เช่น ถ้าผู้รับเป็นเปรตที่กำลังหิวโหย อยู่ในภพภูมิที่รับ บุญได้ พอเขาได้รับรู้ถึงบุญที่เราอุทิศให้ และเขาอนุโมทนาบุญ ความ หิวโหยก็จะหายไป

ถ้าผู้รับเป็นเทวดา เขาก็ได้รับความอิมทิพย์ โดยไม่ต้องเคี้ยว ข้าวหรือกินนะ

หากคุณโยมคิดจะเอาถุงน้ำใส่ลงไปในบาตรพระละก็ ต้องนึก ถึงเวลาที่พระท่านเดินกลับวัดด้วยว่า ถ้าถุงน้ำเกิดแตกในบาตร ข้าว ปลาอาหารที่ท่านรับมากก็จะเสียหายหมด

ใครอยากได้บุญเรื่องถวายน้ำละก็ ขอแนะนำให้เอาน้ำไปถวาย เติมให้เต็มแท็งก์น้ำของวัด หรือไปเจาะบ่อน้ำบาดาลถวายวัดที่กั้นดานน้ำ จะดีกว่า ถ้าทำแบบนี้รับรองว่าเกิดไปก็ภพก็ชาติจะไม่มีวันอดน้ำแน่นอน

๘. ต้นไม้กระถาง

ลูกอยากจะได้บุญในการปลูกต้นไม้ด้วย
จะหาอะไรได้บ้างคะ ?

สำหรับผู้ที่เคยมาวัดพระธรรมกายตั้งแต่ต้น ถ้าสังเกตให้ดีจะพบว่า การประดับดอกไม้ทั้งภายในอาคารและรอบๆ อาคารสภากาญจนิกาก็ได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยทำกันมา คือแทนที่จะเป็นดอกไม้ล้วนๆ หรือใบไม้ที่ตัดเอามาประดับ เราเปลี่ยนวิธีเป็นว่าเราปลูกพวกไม้น้ำประดับต่างๆ เอาไว้ในกระถาง

พอถึงเวลาใช้ได้ คือช่อดอก หรือพุ่มใบงามดี ก็ยกทั้งกระถางเอามาประดับ พอเสร็จงานเราก็ยกกลับไปเก็บในเรือนเพาะชำเพื่อว่าดอกไม้และใบไม้จะได้ไม่ช้ำ และพร้อมที่จะนำไปใช้งานได้อีกโดยไม่ต้องทำอะไรมาก อย่างนี้เราพบว่าประหยัดเงินค่าช่อดอกไม้ได้มาก

ขอฝากพวกเราก็แล้วกันว่า ใครที่มีไม้กระถางไม้ประดับจะเอามาทำบุญก็ได้นะ ขอเป็นประเภทไม้พุ่มยืนต้นก็แล้วกัน อย่างที่เห็นตั้งอยู่ในศาลา หรือภายในอาคารนั้นแหละ อย่าให้เป็นไม้ประเภทที่เลี้ยงยากนัก **เอาชนิดเลี้ยงง่าย ตายยาก ออกดอกมาก กินน้ำน้อย** อะไรทำนองนี้แหละ ถ้าสวยๆ ด้วยแล้วละก็ยิ่งดี ถ้าใครมีต้นไม้กระถางเหลือเฟือ แล้วอยากได้บุญ ก็ยกมาทั้งกระถางเลย เอามาไว้ที่วัดพระธรรมกายเถอะ หลวงพ่อรับรองจะดูแลบำรุงรักษาให้เป็นอย่างดีทีเดียว ถึงเวลามีนานบุญใหญ่ ก็จะได้เอามาประดับตกแต่งสถานที่กัน

คนมาวัดมาเห็นต้นไม้ดอกไม้สวยๆ จะได้รับรู้สึกชื่นอกชื่นใจสบายตา อารมณ์ดี ฟังเทศน์เพลิน นั่งสมาธิตัวตั้งไปเลย เขาเข้าถึงธรรมะ สาธุชนได้บุญมากเท่าไร เจ้าของต้นไม้ก็ได้บุญมากตามไปด้วย

นะ ถ้าจะให้ดี ใครยกต้นไม้มาถวายไว้แล้ว ก็มาช่วยกันรดน้ำเอาบุญอีก
งบทหนึ่งนะลูกนะ รดน้ำต้นไม้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้นั่งทำภาวนา
ทางทางไปนิพพานด้วยกัน

ถ้าชาวพุทธทำอย่างนี้กันมากๆ คือไปวัดไหนก็หิ้วต้นไม้กระถาง
ไปถวายไว้ให้ท่านใช้ประดับศาลา ประดับวัดเรื่อยไป รับรองพระพุทธ
ศาสนาเจริญรุ่งเรืองแน่ๆ

๙. ทำบุญด้วยเงินที่ลูกให้

คุณแม่ของหนูท่านแก่แล้ว ทำอะไรไม่ค่อยไหว ลูกๆ ให้เงินท่านใช้ ท่านก็แบ่งเอาไปทำบุญบ้าง แต่ดูท่านมีกังวล ไม่เบิกบานเหมือนคนอื่นที่เขาไปทำบุญกัน ถามได้ความว่าคุณแม่กลัวไม่ได้บุญ เพราะไม่ใช้เงินของท่าน กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า ท่านจะได้บุญไหมคะ เพราะเงิน นั้นเป็นเงินที่ลูกๆ ให้เป็นสิทธิ์ของท่านแล้วค่ะ

เมื่อเงินนั้นเป็นสิทธิ์ของท่านแล้ว ท่านจะทำอะไรก็เป็นเรื่องของท่าน ถ้าท่านเอาไปทำบุญ ท่านก็ได้บุญ ถ้าท่านเอาไปทำบาป ท่านก็ได้บาป

หลวงพ่อกำลังช่วยเอาคำตอบของหลวงพ่อกไปอธิบายให้ท่านเข้าใจด้วยนะ ท่านจะได้ตั้งใจว่าท่านได้บุญทุกครั้งที่คุณเอาเงินของลูกๆ ที่มอบให้ไปทำบุญ และจริงๆ แล้วลูกๆ ก็ได้บุญด้วย ทั้งบุญที่ได้จากการตอบแทนคุณแม่ และบุญจากเงินที่ลูกหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงไปก่อให้เกิดประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา เท่ากับว่าคุณแม่ได้ช่วยเปลี่ยนโลกีย์ทรัพย์ธรรมดาๆ ของลูกให้เป็นอริยทรัพย์

นี่เป็นลักษณะบุญต่อบุญ สามารถขยายผลมากอย่างนี้ ขอให้ตั้งใจกันทั้งคุณแม่และคุณลูกนะ

๑๐. ทานบุญตักบาตร

มีคน ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งใส่บาตรพระด้วยอาหารที่ทำสำหรับกินเองทุกวัน แต่แบ่งใส่บาตรพระก่อนวันละ ๑-๒ องค์ แต่อีกกลุ่มใส่เฉพาะวันพระ หรือวันสำคัญ ด้วยอาหารที่ประณีตมากมาย ชนิดเลี้ยงพระทั้งวัด อยากทราบว่า อานิสงส์ที่ได้รับต่างกันอย่างไรคะ ?

เรื่องนี้ต่างกันแน่นอน พวกที่ใส่บาตรทุกวัน ได้รับอานิสงส์คือมีสมบัติให้ใช้ไม่ขาดมือ จะรวยหรือเปล่าไม่ทราบ แต่สมบัติจะไม่ขาดมือ ต้องการเมื่อไรก็มีมาเมื่อนั้น แล้วเกิดไปก็ภพก็ชาติไม่ว่าจะหยิบจะทำอะไร ทรัพย์สมบัติจะเกิดขึ้นกับเขาอย่างง่ายดาย เป็นคนมีโชค อยากได้อะไรเป็นต้องได้ทุกวัน

ส่วนอีกพวกหนึ่ง เนื่องจาก ๗ วันตักบาตรที ถ้าจะมีโชคก็เป็นชนิด ๗ วันจึงจะมีจะได้กับเขาลักรั้ง แต่เนื่องจากทำประณีตเป็นพิเศษ และทำมากๆ ชนิดเลี้ยงพระทั้งวัด ถึงคราวบุญส่งผล เขาก็จะได้ของที่ประณีตเป็นพิเศษ ได้มากๆ แต่ว่านานๆ จึงจะได้สักครั้งหนึ่ง

ส่วนที่ทำทุกวัน แต่ไม่ประณีต ก็ได้สมบัติธรรมดา ไม่ประณีต แต่ก็ได้ไม่ขาดมือ ถ้าทำทุกวันๆ แล้วประณีตด้วย อย่างนี้มีโชคทุกวัน แล้วก็ได้ของดีเยี่ยม เป็นของเลิศ ของที่ตกมาถึงมือเขารับรองได้ ต้องอย่างด้อยอย่างเลิศทีเดียว นี่ก็มากันอย่างนี้แหละ

ที่สุดนะ สมมุติมีบุญมากและอธิษฐานมาดี ถึงคราวไปพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเบื้องหน้า โอกาสจะได้บวชในสำนักของพระองค์ก็ยิ่งมากกว่าคนอื่น ถ้าเป็นผู้หญิงก็ได้ออกบวชเป็นภิกษุณี

พวกที่ตัดบาตรทุกวัน ภพชาติหน้า ถ้าได้บวช ถึงเวลาออก
บิณฑบาต ก็จะมีอาหารให้ฉันทุกวัน แต่พวก ๗ วันตัดกัฏฐิ บุญก็ส่งผล
แบบ ๗ วัน ก็มีลาภที่ เป็นต้นว่า วันนี้ฉันเพียบเลย ส่วนอีก ๖ วัน ก็
อดอยากปากแห้งไปเถอะ เพราะฉะนั้นก็เลือกเอาที่แล้วก็แล้วกัน ว่าเราชอบ
แบบไหน

๑๑. ทำบุญแล้วไม่ได้กรวดน้ำ

จริงหรือไม่ที่กล่าวกันว่า เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว ถ้าไม่ได้กรวดน้ำ
ให้กับผู้ตาย แม้ผู้ตายจะเป็นญาติสนิท เขาก็ไม่ได้รับ
บุญที่เราอยากให้เขาได้ ?

เรื่องนี้ก็มีส่วนจริงนะ การกรวดน้ำ คือการอุทิศส่วนบุญส่วน
กุศลที่เราทำให้กับผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เราระบุถึง ถ้าเราไม่ให้ เขา
ก็ไม่ได้รับนะซิ

ในสมัยพุทธกาล มีอยู่คราวหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสารท่านทำบุญ
แล้วไม่ได้อุทิศส่วนกุศลให้กับใคร ที่นี้พวกญาติในอดีตชาติของท่าน
ซึ่งชอบยกยอกของที่เขาเตรียมไว้จะถวายพระ พวกนี้ตายแล้ว
ไปเกิดเป็นเปรตนานจนนับเวลาไม่ถ้วน ตลอดเวลานั้นก็ร่ำอยู่ว่า
เมื่อไหร่หนอพระเจ้าพิมพิสารจะกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง แต่
ทำบุญก็ครั้งๆ พระองค์ก็ไม่กรวดน้ำให้สักที เขาไม่ได้บุญ ก็เลยไม่พ้น
จากสภาพการเป็นเปรต

วันหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสารทำบุญถวายวัดเวฬุวันให้แก่สงฆ์
แล้วก็ไม่ได้กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ใครอีกเช่นเคย เพราะไม่เคยทำสักที
แต่เนื่องจากบุญครั้งนี้มากเป็นพิเศษ เป็นที่รู้จักกันไปหลายภพหลายภูมิ
พวกเปรตที่เป็นญาติเก่าก็รู้ด้วย และรอรับส่วนบุญอยู่ พอไม่ได้อย่าง
ที่หวังตั้งตารอ ก็นัดกันประท้วง

เจ้าเปรตพวกนี้พอนัดแนะกันอย่างดีแล้ว ตกกลางคืนก็ไป
ร้องกรี๊ดๆ ทำเสียงโหยหวนอยู่รอบพระราชวัง บ้างก็แสดงกายให้พระ
เจ้าพิมพิสารเห็น

พอพระเจ้าพิมพิสารได้ยินเสียง ก็สงสัย เอ๊ะ! มันอะไรกัน พอเห็นตัวชัดก็ตกพระทัยว่า เจ้าเปรตพวกนี้จะมาทำลายแวงแคว้น หรือจะมาเอาชีวิตพระองค์ หรือจะยังงัดกันแน่

วันรุ่งขึ้น ก็เลยรีบเสด็จแต่เช้า ไปกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเหตุต่างๆ ที่เกิดขึ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า เปรตพวกนี้เคยเป็นญาติของ พระเจ้าพิมพิสารในชาติก่อนๆ โฉนนานมาแล้ว **เขาไม่ได้มาทำร้ายอะไรหรอก แต่มาขอส่วนบุญ** เพราะฉะนั้นต่อไปนี้เวลาทำบุญแล้ว ขอให้พระองค์กรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้บ้าง

ในวันต่อมา พระเจ้าพิมพิสารก็เลยทำบุญเลี้ยงพระเป็นการใหญ่อีกครั้ง แล้วกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เปรตพวกนี้

พอพวกเปรตอนุโมทนาบุญ ก็ได้รับส่วนบุญทันที ทำให้พ้นจากสภาพเปรต บ้างก็ได้ไปเกิดเป็นคน บ้างก็ไปเป็นเทวดา

เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นคุณหนูนะ ถ้าทำบุญทำทานมีโอกาสรอดน้ำละก็รีบทำเลย มีแต่ได้ ไม่มีเสียหรอกนะ

๑๒. บริจาคโลหิต

การบริจาคโลหิตเป็นการทำบุญหรือไม่ ถ้าเป็นจะได้านิสงส์
อย่างไรครับ ?

เป็นบุญแน่นอน การบริจาคโลหิตถือว่าเป็นการให้เลือดเนื้อ
เป็นทานที่เดียว ได้บุญมากกว่าระดับอุบารมี คือเป็นบุญที่ส่งผล
ทันตาเห็น

ผลในชาตินี้ ทางการแพทย์ยืนยันว่าใครที่บริจาคโลหิตไป
ร่างกายก็จะผลิตเม็ดเลือดขึ้นมาใหม่ ที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า เพื่อ
ทดแทนโลหิตที่บริจาคไป

ส่วนานิสงส์ที่ได้ติดตัวข้ามภพข้ามชาติไป คือจะไปเกิดที่
ภพที่ชาติก็ตาม จะมีร่างกายแข็งแรงและมีสติปัญญาฉลาดหลักแหลม
เหนือมนุษย์ทั้งหลาย

ถ้าเราอ่านเรื่องโบราณๆ จะพบว่าบางคนมีแรงมาก ขนาด
ชักคะเย่อกับช้างได้ หรือแม้ที่สุดกับคนหนุ่มฉกรรจ์ประเภททหาร
เกณฑ์ขนาด ๑ ต่อ ๑๐๐ ก็ยังชักคะเย่อชนะ ให้ปล้ำต่อสู้กับเสือ ยังหักคอ
เสือได้ พวกที่แข็งแรงอย่างนี้เป็นเพราะกำลังบุญจากอดีตที่เคย
บริจาคโลหิตเป็นทานนั่นเอง

๑๓. บุญปนบาป

กรณีคนที่โกงเขามา แล้วเอาเงินส่วนหนึ่งไปทำบุญ ผลบุญจะ
ได้แก่ผู้ที่โกงเขามาทำบุญหรือไม่ครับ ?

การทำบุญที่จะได้ผลบุญ ต้องประกอบด้วยองค์ ๔ ประการ
คือ

๑. วัตถุบริสุทธิ์ คือไม่ได้โกงใครมา คำถามนี้พอเริ่มต้นที่วัตถุ
ก็โกงเขามาเสียแล้ว เพราะฉะนั้นวัตถุไม่บริสุทธิ์ บุญในส่วนนี้จึงไม่ได้

๒. เจตนาบริสุทธิ์ ถึงแม้วัตถุบริสุทธิ์ ไม่ได้ขโมยใครมา แต่
ที่เอามาทำบุญ ไม่ใช่เพราะอยากได้บุญ แต่อยากจะได้ประโยชน์จากเขา
เช่น ถวายของให้เจ้าอาวาส เพื่อประจบจะได้ฝากลูกเข้าทำงานใน
บริษัทของโยมอุปฐากของท่าน อย่างนี้ก็ได้บุญ เพราะเจตนาไม่
บริสุทธิ์ เท่ากับติดสินบนเขยวนะ

๓. ผู้ให้บริสุทธิ์ คือตัวผู้ทำบุญมีศีลตามเพศภาวะของตน คือ
เป็นฆราวาสก็ต้องมีศีล ๕ คำถามนี้บอกว่าไปโกงเขามา เพราะฉะนั้น
ศีลข้อ ๒ ก็ขาดไปแล้ว บุญส่วนนี้จึงไม่ได้

๔. ผู้รับมีศีล ถ้าพระภิกษุผู้รับทานรักษาศีล ๒๒๗ ข้อได้
กะพร่องกะแพร่ง หรือผู้รับเป็นขอทานขี้เมา ข้างติดยาเสพติดอีกต่าง
หาก บุญที่ผู้ทำทานควรจะได้ก็ตกๆ หล่นๆ ไป เพราะไม่รู้จักเลือก
เนื่อนาบุญ

ถ้าการทำบุญไม่ครบองค์ประกอบทั้ง ๔ ข้อ อานิสงส์ที่
ได้ก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

คนที่โกงเขามาทำบุญ แม้ว่าเจตนาอยากได้บุญ และพระ
ภิกษุผู้รับก็ดีเหลือเกิน ถือศีลเคร่งครัด ไม่รู้ด้วยว่าคนถวายไปโกงเขามา

ถึงอย่างนั้นก็ขาดไปอีก ๒ ส่วน เวลากรรมส่งผล ได้อะไรมาก็ขาดๆ
วันๆ ใช้ได้ประเดี๋ยวประด๋าว ก็ถูกเขาชิงไปเสียแล้ว มันเป็นบุญปนบาป
และให้จำไว้ล่ะว่าทั้งบุญและบาป ไม่อาจหักล้างกันได้ ทั้ง ๒ ฝ่าย
ต่างก็รอจังหวะส่งผลกันอยู่ สุดแต่ว่าฝ่ายไหนแรงมากกว่า ฝ่ายนั้น
ก็ส่งผลก่อน

ทางที่ดีเมื่อจะทำบุญควรให้เป็นบุญล้วนๆ คือครอบงำ
ประกอบทั้ง ๔ ข้างต้นนั่นแหละ และทำให้สม่ำเสมอ อย่าเปิดโอกาส
ให้บาปแก่ๆ ในชาติก่อนๆ ส่งผลได้เป็นอันตราย ชีวิตของเราจะได้มี
ความสุขราบรื่นตลอดไป

๑๔. บุญสร้างโบสถ์

กรุณาอธิบายอานิสงส์ของการทำบุญสร้างโบสถ์ และฝังลูกนิมิต ด้วยค่ะ ?

การสร้างโบสถ์และฝังลูกนิมิต เป็นกิจกรรมคนละอย่างกัน **ลูกนิมิตคือลูกหินที่ทำเป็นลูกกลม** โดยประมาณเท่าบาตร ฝังลงในดิน สำหรับเป็นเครื่องหมายบอกเขตโบสถ์ เอาละถือว่าเป็นเรื่องเดียวกัน

ในฐานะที่โบสถ์มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับ ๒ งานใหญ่ของสงฆ์ คือ

๑. เป็นที่ทำสังฆกรรมหรือทำพิธีของสงฆ์ พูดย่อๆ นะ โบสถ์เป็นเหมือนจำลองเอาอายตณนิพพานมาไว้บนพื้นมนุษย์ เพื่อให้พระสงฆ์ได้ทำสังฆกรรมกัน ด้วยความรู้สึกเหมือนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นพระภิกษุทุกรูปต่างต้องชำระศีลของตนให้บริสุทธิ์ก่อนเข้าโบสถ์ เพื่อทำสังฆกรรม เพราะฉะนั้นผู้สร้างโบสถ์จึงได้รับบุญบารมีนี้ นับเป็นบุญใหญ่ทีเดียว

๒. โบสถ์ใช้เป็นที่สำหรับบวชพระ ในพระวินัย กำหนดว่าพระต้องบวชในโบสถ์ บวชนอกโบสถ์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นโบสถ์จึงเหมือนกับเป็นที่ยกระดับจิตใจของคน คือยกระดับจากคนธรรมดาให้เป็นพระ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย ผู้สร้างโบสถ์ถวายไว้ในพระศาสนา จึงได้บุญใหญ่นี้อีกบบหนึ่ง

บุญ ๒ งบนี้อานิสงส์ว่าเกิดไปก็ภพก็ชาติจะมีบุญติดตัวไปว่าจะทำความดีเมื่อไหร่ หรือจะกลั่นกาย วาจา ใจให้ใสหมดกิเลสเมื่อไหร่ก็สามารถทำได้ง่ายกว่าคนอื่น

ลูกนิมิตเป็นส่วนประกอบหนึ่งของโบสถ์ สร้างโบสถ์แล้ว ก็ต้องฝังลูกนิมิตแสดงอาณาเขต และอาณาเขตของโบสถ์ก็เป็นเงื่อนไขความสมบูรณ์ ในการทำสังฆกรรมหลายอย่างตามพระวินัย เพราะฉะนั้นคงไม่ต้องแจกแจงอานิสงส์ต่างหากหรอกนะ

๑๕. ผลต่างของการอนุโมทนา

คนที่ชอบอนุโมทนาบุญ กับคนที่ชอบอนุโมทนาบาป จะมีผลต่างกันอย่างไรคะ ?

ต่างกันมาก สมมุติ นาย ก. มีลักษณะนิสัยชอบอนุโมทนาบุญ เวลาเห็นคนเขาทำความดี แยกชอบเข้าไปพูดแสดงความชื่นชม ไปอนุโมทนาบุญด้วย เห็นคนกำลังตักบาตร แก่ก็ว่า “สาธุ...ดีแล้ว ขออนุโมทนาบุญ ด้วย”

พอรู้ว่าใครเขารักษาศีล ก็รีบเข้าไปให้กำลังใจ เห็นคนไปวัดไปฟังเทศน์ ก็ยิ้มแย้มแจ่มใสเข้าไปหา “ดีจังเลย ว่างๆ ฉันจะไปด้วย” นาย ก. มีนิสัยอย่างนี้ชอบทำอย่างนี้เป็นปกติ

ส่วนนาย ข. ไม่เป็นอย่างนั้น เวลาเห็นใครทำความดี แยกทำไม่รู้ไม่ชี้ ทำเฉยเสีย แต่พอเห็นใครทำบาป แยกกลับไปแสดงอาการชื่นชม

“แหม...อย่างนี้ชัถถึงจะสะใจ ใจถึงดีเหลือเกินลูกพี่” นี่คือการอนุโมทนาบาป

นาย ค. กลับเป็นอีกอย่าง เวลาเห็นใครทำบุญ ก็ไม่ว่าอะไร “เอ็งจะทำก็ทำ ข้าไม่เกี่ยว ข้าเฉยๆ” พอเห็นใครทำบาป “เอ็งจะทำก็ทำ ข้าไม่เกี่ยว” วันๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่นอนกัล

สมมุติว่าคน ๓ คนนี้เกิดไปทำความผิดเหมือนกันอย่างหนึ่ง เช่น ไปกางเต็นท์ขายของทับที่ดินคนอื่น พอรู้ตัวว่าผิด ก็รีบไปขอโทษ ก็ไปเหมือนๆ กันนี้แหละ แต่ผลออกมาไม่เหมือนกันหรอกนะ

นาย ก. ซึ่งคุ้นกับการอนุโมทนาบุญใครๆ ก็รู้ว่าเขาเป็นคนมีนิสัยอย่างไร พอไปทำผิดเข้า แกร็บมายก มือไหว้เลย “ขอโทษเถอะไม่รู้จริงๆ”

เจ้าของที่เขาก็บอกไม่เป็นไร ทีหลังระวังหน่อย อย่าทำอีกก็จบเรื่อง กันไปสำหรับนาย ก.

ส่วนนาย ค. เมื่อทำผิดก็ไปขอโทษ “แหม..ผมไม่รู้จริงๆ ถึงได้ไปทำผิดเข้า”

เจ้าของที่หันมาจ้องตา “ไม่รู้หรือแกล้ง?” เสียงซักจะเอาเรื่องเหมือนกัน แต่เรื่องก็จบแค่นั้น

พอถึงคราวนาย ข. นักอนุโมทนาบาป พอรู้ตัวว่าผิด ก็ไปขอโทษ “ผมไม่รู้จริงๆ เลย ลูกพี่” พูดไม่ทันขาดคำ

เขาดวาดใส่ทันที “หนอยแน่ะ ไอ้ตัวดี” ดวาด ไม่ดวาดเปล่า แถมกำปั้นยันเปรี้ยงเข้าให้ เพราะความที่นาย ข. อนุโมทนาบาปไว้มาก ผลมันจึงออกมาในรูปนี้ นี่เป็นส่วนหยาบๆ ที่เห็นเป็นรูปธรรม

ถ้าเป็นส่วนละเอียด กล่าวถึงสภาพของใจ ก็อธิบายว่า ถ้าใจของเราแต่เดิมใสเหมือนพลาสติก ทันทที่อนุโมทนาบุญ ใจจะใสขึ้น ใสเหมือนกระจกเลย ถ้าเดิมใจใสเหมือนกระจก พออนุโมทนาบุญเสร็จ ใจจะยิ่งใสขึ้น ใสเป็นเพชรเลยทีเดียว

ตรงกันข้าม ถ้าอนุโมทนาบาป จากเดิมที่ใจใสเหมือนพลาสติก พอไปอนุโมทนาบาปเข้า “เออ...ดี สมน้ำหน้ำมัน” คิดเสร็จ ใจก็ขุ่นหมองคล้ำลงไปทันทีเลย จากเดิมเป็นพลาสติก ก็กลายเป็นพลาสติกเก่าๆ ที่อยู่ในกองขยะ นึกออกไหม ถ้าเดิมใจใสเป็นเพชร พออนุโมทนาบาปปั๊บ ใจก็ขุ่นหมอง คร่ำคร่าเหมือนกับพลาสติกที่เขาละทิ้ง

เพราะฉะนั้นการอนุโมทนาบาปไม่ดี อย่าทำ ถ้าอนุโมทนาบุญละก็ดี ทำไปเลยลูกเอ๊ย

ถ้าเราเป็นคนที่ชอบอนุโมทนาบุญ เราจะได้านิสงส์ติดตัวทันที คือ ถึงคราวจะทำความดีอะไรก็ตาม ทันทีที่ประกาศตมออกไปว่าจะทำโน่นทำนี่ จะมีคนเชียร์ลั่นเลย

ทีนี้ถ้าเราชอบอนุโมทนาบาป ผลที่จะตามติดตัว คือถึงคราวเราจะทำความดีเรื่องอะไร มักจะมีคนขัดขวางเรื่อยไป แต่พอเริ่มจะทำความชั่ว คนชั่วมันรีบเชียร์ส่ง “เออเลยลูกพี่” พอได้ลูกยุเข้าหน่อย คราวนี้แหละได้เป็นไอ้ชั่วหัวดำดินเลยละ เพราะไม่มีใครห้าม ไม่มีใครขัดขวางแล้ว

๑๖. ฟากปัจจัยทำบุญ

ถ้าเราฟากปัจจัยคือเงินมาทำบุญ โดยเน้นให้ทำในวันนั้น วันนี้ หรือให้ทำอาทิตย์นี้ แต่ผู้ที่เราฟากมาเขาเอาเงินไปใช้ ก่อนหรือลืมทำให้ พอนึกได้ก็เอาไปทำ แต่ช้ากว่าวันที่ระบุให้ทำ เช่น ไปทำเดือนหน้า ผู้รับฟากจะบาปหรือไม่ครับ ?

เรื่องนี้ไม่ถึงกับบาป แต่ก็ไม่ดีนัก เหมือนอย่างกับเขาฟากให้เราเอาข้าวเปลือกไปหว่านในนา เราแบกมาแล้ว แต่เอาไปตั้งทิ้งไว้ อีกเดือน จึงค่อยไปหว่าน ปรากฏว่าช่วงนั้นหมดฝนแล้ว ข้าวเปลือกที่หว่านลงไป อาจจะงอกเพราะดินยังชื้นอยู่นิดหน่อย แต่ว่าไม่นานก็เหี่ยวเฉาตาย ทำให้เสียประโยชน์ที่ควรจะได้ไป

ปัจจัยที่เขาฟากมาทำบุญก็เช่นกัน ถ้าไปตกค้าง หลงลืมอยู่ที่ใคร จนเลยเวลาที่เขาสั่งไว้ ปัจจัยนั้นอาจจะหมดประโยชน์ เพราะฉะนั้นรับปากใครเขามาแล้ว ก็ต้องทำตามที่ได้รับปากให้ได้

โดยเฉพาะเรื่องการทำบุญทำกุศล เพราะเป็นบุญแก่ทั้งเจ้าของเงินและแก่เราผู้ช่วยทำให้เขาด้วย เป็นการอนุเคราะห์ให้เขาได้ทำบุญโดยสะดวก อย่าเพิกเฉย ผัดวันประกันพรุ่งอยู่ เพราะใครจะรับประกันได้ว่าเงินทองนั้นจะไม่สูญหาย เราจะไม่หลงลืม หรือเขาอาจเคราะห์ร้ายมีอันล้มตายเป็นไป ไม่ทันเอาปัจจัยที่เขาฟากไปทำบุญให้ ซึ่งก็จะเป็นบาปติดตัว เป็นหนี้เขาข้ามภพข้ามชาติโดยไม่สมควรนะ

๑๗. พระเวสสันดร

กราบเรียนถามหลวงพ่่ว่าพระเวสสันดรให้บุตร-ธิดา เป็นทาน แก่ชุกก แล้วบุตร-ธิดาก็ได้รับความลำบาก การให้ทาน แบบนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องไหม ผมควรจะตอบคนที่ถาม มาอย่างไรครับ ?

เรื่องที่พระเวสสันดรให้พระโอรส พระธิดาเป็นทานไปนั้น หลวงพ่อยากจะให้ข้อคิดว่า เวลาเรามองการกระทำของใคร ขอให้มองให้ถึงฐานะของคนคนนั้นด้วย อย่าเอาฐานะของเราเข้าไป เปรียบไปเทียบ

ตัวอย่างเช่น ทหารที่ออกไปรบ เขาทั้งลูกทั้งเมีย ทั้งพ่อทั้งแม่ ไป บางครั้งทำให้คนที่อยู่ข้างหลังเหล่านั้น ต้องได้รับความลำบาก

ถามว่า ทหารเขาไม่ห่วงครอบครัวหรือ? ตอบว่า ความจริง เขาก็ห่วง แต่ก็ตัดใจไป เพราะเห็นว่าประเทศชาติสำคัญกว่า ถ้าประเทศชาติเป็นอะไรไป อย่างว่าแต่ลูกเมียเลย แม้แต่ตัวเขาเองก็อยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นไม่ใช่เขาไม่รักลูกเมีย แต่เพราะว่าเขามีความจำเป็น เขา มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่จะต้องปกป้องผืนแผ่นดินไทย เขาจึงต้อง ออกรบ

ใครที่ทราบก็สรรเสริญว่าเขาทำถูก เขาทำตามหน้าที่ของชาย ชาติทหาร ไม่มีใครตำหนิประเภที่นี้สักคน ทุกคนยอมรับและสรรเสริญ ว่าเขาเป็นคนดี

ถ้าใครตำหนิ ประเภที่ที่ยอมสละลูกสละเมียไปรบว่าเป็น คนเลว คนๆ นั้นก็จะถูกตำหนิ จริงอยู่ในฐานะเป็นพ่อเป็นเมียกัน หรือ

เป็นพ่อเป็นลูกกัน ถ้าเอาแค่ฐานะนี้มาพิจารณาละก็ คนที่ทิ้งลูกทิ้งเมีย ออกไปรบ ก็จะถูกตำหนิว่าผิด เพราะมีหน้าที่จะต้องดูแลครอบครัว ใครไม่ดูแลนี่ถือว่าผิด แต่ถ้าคิดให้กว้างออกไปว่านอกจากเขาจะเป็น คนมีลูกมีเมีย มีหน้าที่ดูแลครอบครัวแล้ว เขายังเป็นทหาร มีหน้าที่ที่ ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นพ่อคน หรือการเป็นสามีคน เพราะฉะนั้นเขาจึง ต้องไปรบ ใครๆ ก็ตำหนิเขาไม่ได้เช่นกัน

พระเวสสันดรเมื่อท่านบำเพ็ญบารมีมากเข้าๆ พอถึงจุด หนึ่ง จุดที่ท่านมองกว้าง มองไปทั้งโลก คนที่จะมีจิตใจงาม จิตใจ ไสสะอาด มีปัญญามากพอที่จะไปถึงจุดที่คิดจะไปเอาความรู้ที่ถูกต้อง ความรู้ที่บริสุทธิ์มาให้ชาวโลกได้ เดียวนี้มีที่ไหน ถ้าตอนนั้นท่าน ยังห่วงพระโอรสพระธิดาและพระมเหสี ก็คงอีกหลายชาติกว่าจะไป ถึงจุดที่จะช่วยชาวโลกได้ คงต้องเสียเวลาอีกมากเลย

ทหารทางโลก ตัดใจทิ้งลูกทิ้งเมียไปรบกับศัตรูที่เป็นตัวบุคคล ส่วนพระเวสสันดรมีปัญญามาก พระองค์ทรงเป็นทหารทางธรรม จึงเห็นชัดเลยว่าจำเป็นจะต้องตัดใจทิ้งลูกทิ้งเมีย เพื่อไปรบกับกิเลส ชนะกิเลสครั้งนี้ ลูกเมียจะเดือดร้อนอย่างมากก็แค่ชาตินี้ ชาติต่อไป จะไม่มีคำว่าเดือดร้อนอีกแล้ว ทรงมองเห็นอย่างนี้ จึงทำอย่างนั้น พวก เราเวลาพิจารณาอะไร อย่าเอาภาวะฐานะที่ตัวเองเป็นอยู่ไปตัดสิน ใครเขาจะ เดียวจะพลาดไป

คนเรามีฐานะไม่เหมือนกัน แม้เป็นคนด้วยกัน ทหารกับ ประชาชน ก็มีความรู้สึนึกคิดต่างกันมาก ทหารต้องเสียสละทุกสิ่ง ทุกอย่าง อย่าว่าแต่ลูกเมียเลย แม้ชีวิตตนเองก็ต้องยอมสละ เพื่อ ปกป้องรักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไว้ ให้นินยงคงอยู่คู่แผ่นดิน ไทยตลอดไป เราจะไปตำหนิว่าเขาเป็นคนใจร้ายใจดำได้อย่างไร พระ

เวสสันดรในเวลานั้นก็เช่นกัน ทรงตัดสินพระทัยสละครอบครัว เยี่ยงชายชาติทหารนะ

พวกเราต่อไปเวลาจะอธิบายเรื่องอย่างนี้ คงต้องใช้วิธีอุปมา
อุปมัย ส่วนเขาจะเห็นด้วยหรือไม่ ก็อย่าไปกังวลให้เสียเวลา เพราะ
แม้เรากับเขาก็ก็นั่งมองต่างมุมกันอีกตั้งหลายๆ เรื่อง ให้เราตั้งหน้าตั้ง
ตาศึกษาธรรมชาติของเราเรื่อยไปจะดีกว่านะ

๑๘. เรื่องของดาวลูกไก่

หลวงพ่อดะ ถ้าเขาเจาะจงฆ่าสัตว์เอา เนื้อมาทำอาหารถวาย พระ อย่างนี้พระจะพลอยบาปด้วยไหมคะ ถ้ารู้ว่าโยม เจตนาฆ่าสัตว์เพื่อท่าน อย่างเรื่องดาวลูกไก่ ตากับยาย อุตสาห์ตั้งใจแกงไก่ถวายพระ ส่วนแม่ไก่จะเต็มใจ หรือไม่ก็ตาม รวมทั้งลูกๆ ของมันด้วย ได้ไปเกิดเป็น ดาว แสดงว่าไก่ได้บุญ แล้วตากับยายจะได้บุญบ้างไหม คะ ?

คุณโยมเอ๊ย...ทำไมไปเอานิทานที่เขาเล่ากล่อมเด็กมาเป็น จริงเป็นจัง เอาเรื่องคนฆ่าสัตว์มาทำอาหาร ถวายพระในปัจจุบัน มา พิจารณากันก็ได้ หรือจะเอาตากับยายมาเป็นตัวละครก็ไม่ว่ากัน

คำถามนี้หลวงพ่อดะแยกเป็น ๒ ข้อ คือเรื่องของคนทำ อาหารข้อหนึ่ง กับเรื่องของพระที่ฉันอาหารของญาติโยมอีกข้อหนึ่ง

ข้อแรก ตากับยาย ที่ฆ่าไก่มาแกงถวายพระ ถามว่าแก่ได้บาป หรือได้บุญ

ตอบว่าแก่ได้บาปตั้งแต่คิดจะฆ่าไก่แล้ว พอลงมือฆ่าด้วย ตนเอง ยิ่งบาปใหญ่เลย และที่แน่ๆ ก่อนจะลงมือฆ่าแก่มีบาปก้อนแรก ค้างอยู่ในใจก่อนแล้ว คือบาปที่มีความหลงผิด คิดว่าฆ่าสัตว์ถวายให้ พระฉันจะได้บุญ

ข้อสอง สำหรับพระภิกษุ ขอให้รับทราบไว้ด้วยว่าเนื้อสัตว์ ที่มีผู้ทำอาหารถวายพระนั้น มีพระวินัยอยู่ว่า ถ้าเนื้อนั้น พระได้เห็น หรือได้ยิน ว่าเขาเฉพาะเจาะจงฆ่าสัตว์สำหรับท่านละก็ ท่านฉัน ไม่ได้นะ

แม้ที่สุดไม่เห็นการฆ่า ไม่ได้ยินตอนเขาฆ่า และไม่รู้เรื่อง
ด้วยว่าเขาฆ่ามาเฉพาะเพื่อท่าน แต่สงสัยว่าเขาฆ่าเฉพาะเพื่อท่าน แม้
อย่างนั้นในพระวินัย ก็กำหนดว่าฉันไม่ได้

เช่น สมมุติว่าพระอุตุรงค์เดินอุตุรงค์ไปในป่าเจอบ้านโยมหลังหนึ่ง
ก็เข้าไปปักกลดอยู่ห่างๆ พอเช้าขึ้นมาโยมแกงไก่มาถวาย รู้โดย
อัตโนมติเลยว่าเขาฆ่าไก่มาเพื่อท่าน พอสงสัยหรือแทงใจ อย่างนี้ก็
ฉันไม่ได้แล้ว

ถ้ากลัวว่าโยมจะเสียใจจะรับประเคน ก็รับไว้ แต่ฉันไม่ได้
เพราะผิดพระวินัย เป็นอาบัติของพระ

หลวงพ่อกเคยเดินอุตุรงค์เข้าไปในป่า พอเช้าขึ้นมาเขาแกง
ไก่มาถวาย รู้ยู่ไว้ในป่านั้นไม่มีตลาดขายเนื้อสัตว์ เพราะฉะนั้นก็รู้
โดยสามัญสำนึกว่าไก่นี้ถูกฆ่าเฉพาะเจาะจงมาเพื่อเรา ก็เลยฉันไม่ได้
หลวงพ่อบรับประเคนเหมือนกัน เพื่อรักษาน้ำใจ แต่ว่าไม่ฉัน

คราวนี้เรื่องของนิทานที่ว่า ลูกโกโธดเข้ากองไฟ ตายตามแม่ไก่
แล้วไปเกิดเป็นดาว โยมสงสัยว่าไก่ได้บุญ แต่ทำไมตากับยายไม่ได้บุญ
โธ...นั่นมันนิทานกล่อมเด็กหรือคุณโยม มันจะเป็นไปอย่างนั้นได้
อย่างไร ไม่มีเหตุผลเลยนะ

ยังมีเรื่องที่ยากจะบอกให้ทราบทั่วๆ กันไว้อย่างหนึ่ง เพราะ
หลวงพ่อกเคยพบปัญหาทำนองนี้หลายครั้ง คือมีญาติโยมบางคนเอากุ้งดิบ
ปลาดิบมาถวายให้ฉัน แล้วก็บอกว่ามันสุกแล้ว สุกด้วยน้ำส้ม สุกด้วย
น้ำมะนาว อะไรทำนองนั้น ก็ต้องบอกเขาไปว่าสุกอย่างนี้พระภิกษุฉัน
ไม่ได้

พระวินัยกำหนดไว้เลยว่า พระภิกษุจะฉันอาหารประเภทเนื้อ
ประเภทปลา ต้องให้สุกด้วยไฟ ไม่ใช่สุกด้วยอย่างอื่น

จุดนี้เราจะเห็นว่าพระลัมมัลลัมพุทเธเจ้าทรงเป็นห่วงเรื่องสุขภาพพลามัยของพระภิกษุมามาก เพราะว่าเนื้อสัตว์ ถ้ายังไม่สุก เชื้อโรคเอ๋ย พยาธิเอ๋ย อาจจะมีแทรกอยู่ในเนื้อนั้น แม้ที่สุดเนื้อสุกๆ ดิบๆ พิจารณาดูแล้วยังเห็น เลือดไหลอยู่ซิบๆ ไม่ฉ้นฉ้นแหละดีที่สุด

อีกอย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ ๑๐ ประเภทต่อไปนี้ ในพระวินัยห้ามพระภิกษุฉัน คือ

๑. เนื้อมนุษย์	๖. เนื้อราชสีห์ (สิงโต)
๒. เนื้อช้าง	๗. เนื้อเสือโคร่ง
๓. เนื้อม้า	๘. เนื้อเสือเหลือง
๔. เนื้อสุนัข	๙. เนื้อหมี
๕. เนื้องู	๑๐. เนื้อเลือดดาว

เนื้อเหล่านี้ห้ามพระภิกษุฉันเด็ดขาด รูปใดฉันฉัน ถือว่าผิดพระวินัย ต้องอาบัติ

คุณโยมทั้งหลายนะ เวลาทำอาหารถวายพระ ดูให้ดี อย่าทำให้ศีลอย่าให้พระวินัยของท่านเสียหายไปเลย เพราะพระบางรูปท่านก็ดูไม่ออกจริงๆ ว่าเป็นเนื้ออะไรบ้าง

๑๙. เลือกพระใส่บาตร

การใส่บาตร ถ้ามีความคิดว่าใส่ให้กับพระองค์ไหนก็เหมือนกัน เพราะถือว่าผ้าเหลืองเป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธศาสนา ความคิดนี้ผิดถูกอย่างไรครับ ?

เรื่องนี้ก็ไม่ผิด ตามสะดวก แต่ว่าถ้าอยากจะได้ผลเป็นบุญมากๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ทานที่มีผลเป็นบุญต้องประกอบด้วยเหตุ ๔ ประการ คือ

๑. **วัตถุบริสุทธิ์** คือไม่ได้โกงใครมา เป็นของที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเราเอง

๒. **เจตนาบริสุทธิ์** คือตั้งใจให้ทานเพื่อเป็นบุญเป็นกุศล การให้ของคนเราต่างกัน เช่น บางคนไปรักสาวคนไหนก็ซื้อแหวนให้ นั่นเป็นการให้ที่มีเจตนาไม่เป็นบุญเป็นกุศล แต่เจตนาให้เขารัก หรือไปรักสาวคนไหน ก็ซื้อของขวัญให้น้องสาวของสาวคนนั้น เป็นการติดสินบนให้เปิดทางให้อีกต่อหนึ่ง นั่นก็เป็นเจตนาที่ไม่เป็นบุญกุศล ถือว่าเป็นเจตนาไม่บริสุทธิ์ ไม่ใช่เพื่อบุญล้วนๆ

๓. **ผู้ให้บริสุทธิ์** อย่างน้อยมีศีล ๕ ถ้าหากดักบาตรไป เมาเหล้าไป บุญส่วนนี้ก็หย่อนไป

๔. **ผู้รับบริสุทธิ์** คือพระภิกษุรักษาศีลได้ครบถ้วน ไม่ต่างพร้อย มีความบริสุทธิ์กายวาจา ใจ ยิ่งหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ด้วย เรายิ่งได้บุญมาก หรือแม้ที่สุดท่านยังไม่หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ อย่างน้อยท่านก็ตั้งใจประพฤติตนอยู่ในพระธรรมวินัย แค่นี้ก็ยิ่งดีที่ไม่ใช่เป็นพระเณร

หากผู้รับบริสุทธิ์มาก ก็จะทำให้เราได้บุญมาก แต่ถ้าศีลของ

ท่านบกพร่องต่างพร้อย ก็จะทำให้เราได้บุญน้อยลงตามลำดับ แต่ไม่ว่าท่านจะเป็นอย่างไร ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ มีเจตนาบริสุทธิ์ ของที่ทำบุญก็บริสุทธิ์ เราก็ได้บุญของเราแล้ว และยังพระที่มารับบริสุทธิ์มากเท่าไร บุญก็ยิ่งมากขึ้นไปตามส่วนเท่านั้น

อย่างไรก็ดี ขอให้ใช้ความพิจารณาพอสมควร คือบางแห่งสามารถเลือกพระได้ ก็เลือกเถอะนะ สนับสนุนพระที่ท่านตั้งใจดี เท่ากับเป็นการป้องกันไม่ให้พระที่เกเรปฏิบัตินอกพระธรรมวินัยมีกำลังขึ้นมา

เราปล่อยพระเกเรให้อดๆ อยากๆ เสียบ้าง ท่านจะได้ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น แต่ถ้าอยู่ในฐานะที่เลือกไม่ได้ การได้บุญ ๓ ใน ๔ ส่วนก็ยิ่งดีกว่าไม่ได้เลยนะ

๒๐. วิธีทำทาน

เรามีหลักการทำทานอย่างไร จึงจะได้บุญมากครับ ?

การให้ทานที่จะได้บุญมาก พระลัมมสลัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ก่อนอื่นจะต้องทำให้ทานนั้นครบองค์ ประกอบ ๔ ประการดังนี้ คือ

๑. วัตถุบริสุทธิ์ ได้แก่ สิ่งที่จะให้ทานต้องเป็นของที่เกิดจาก น้ำพักน้ำแรงของเราเอง ไม่ได้คดโกงใครเขา

๒. เจตนาบริสุทธิ์ ได้แก่มีความตั้งใจที่จะให้ทาน เพื่อกำจัด ความตระหนี่ ความเห็นแก่ตัว ฆ่าความโลภ ให้สิ้นไป ไม่ได้หวังลาภ ยศ สรรเสริญ เป็นเครื่องตอบแทน แต่มีความตั้งใจที่จะเสียสละ ให้เกิด เป็นบุญกุศลจริงๆ และการหวังได้บุญ ไม่ใช่เป็นความโลภนะ ขอให้ พิจารณาแยกแยะกันให้ดี

๓. ผู้ให้บริสุทธิ์ คือตัวผู้ให้ทานเองต้องมีศีล ๕ เป็นอย่างน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนให้ก็มีใจผ่องใส ชื่นบาน เมื่อกำลังให้ จิตใจก็ ผ่องใสอยู่ หลังจากให้แล้ว ก็มีความยินดี ไม่นึกเสียดายเลย

๔. ผู้รับบริสุทธิ์ เช่น ถ้าเป็นพระภิกษุ ก็เป็นพระภิกษุที่หมด กิเลส หรือเป็นพระอรหันต์แล้ว ซึ่งจะทำให้ได้บุญมากเป็นพิเศษ และได้บุญทันตาเห็น คือได้รับผลของทานคือบุญในชาตินี้ ไม่ต้องรอถึง ชาติหน้า หรืออย่างน้อยแม้ท่านจะยังไม่หมดกิเลส ก็ต้องเป็นพระ ภิกษุที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อความหมดกิเลส ถ้าผู้รับเป็น คนุหฺลธ ก็ต้องเป็นคนุหฺลธที่มีศีลธรรมอันดี

พระลัมมสลัมพุทธเจ้าทรงวางหลักในการให้ทานไว้อย่าง รอบคอบ และยังมีส่วนที่ลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

กรณีตัวอย่างผลของการให้ทานของบางคน ที่ทรงเล่า
 ประทานแก่พระสงฆ์สาวกของพระองค์อยู่บ่อยๆ เราพบว่าบุญที่เกิด
 จากการถวายทานจะมีผลมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของ
 การทำทานทั้ง ๔ ส่วน ว่าบริสุทธิ์มากน้อยแตกต่างกันอย่างไร

ถ้าบริสุทธิ์มาก ก็ได้บุญมาก โดยเฉพาะถ้าบริสุทธิ์ มันคง
 มุ่งตรงต่อมรรคผลนิพพานแล้ว จะได้ผลเป็นบุญมากเป็นพิเศษ ชนิด
 ได้ผลทันตาเห็นทีเดียว อยากให้พวกเราไปหาพระไตรปิฎกมาอ่าน ใน
 ส่วนที่เป็นพระสูตรต้นตปิฎก แล้วลองสังเกตดูว่าเป็นอย่างไรที่หลวงพ่
 ตั้งข้อสังเกตไว้หรือเปล่านะ

๒๑. วิธีทำบุญ

หลวงพ่อกับในพระพุทธรูปศาสนา เราจะมีวิธีทำบุญอย่างไรบ้าง
ครับ ?

วิธีทำบุญในพระพุทธรูปศาสนาโดยย่อมี ๓ วิธี ด้วยกัน คือ

๑. ให้ทาน ได้แก่ แบ่งปันทรัพย์สิ่งของที่เป็นประโยชน์ให้แก่
บุคคลที่สมควรได้รับทานนั้น โดยไม่ถึงกับทำให้ตัวเองเดือดร้อน ซึ่ง
โดยทั่วไปแล้วชาวพุทธ นิยมทำบุญด้วยการให้ทานกับพระภิกษุบ้าง ผู้
มีศีลบ้าง เป็นประจำสม่ำเสมอ

๒. รักษาศีล คือการสำรวมกาย วาจา ไม่ให้ทำความเดือดร้อน
ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น ซึ่งอย่างน้อยต้องรักษาศีล ๕ เป็นประจำทุกวัน

หากมีโอกาสในวันโกน วันพระ หรือวันหยุดงานประจำสัปดาห์
ชาวพุทธนิยมรักษาศีล ๘ เพื่อให้ได้บุญเพิ่มเป็นพิเศษขึ้นไปอีก บาง
ท่านอาจจะปรับให้เหมาะสมกับธุรกิจการทำงานที่ทำอยู่ โดยรักษาศีล ๘
เป็นประจำ ในวันใดวันหนึ่ง ทุกๆ ๗ วัน

๓. เจริญภาวนา ได้แก่ การทำบุญด้วยการฝึกใจให้ผ่องใสเป็น
สมาธิ ด้วยการศึกษาธรรมะและสวดมนต์ไหว้พระ เพื่อทำใจให้สงบ
ผ่องแผ้ว ปลอดโปร่งแจ่มใส เป็นประจำทุกคืนๆ ก่อนนอน อย่างน้อย
คืนละ ๒๐ นาทีถึง ๑ ชั่วโมง

โดยทั่วไปแล้ว การทำบุญ ทั้ง ๓ วิธีนี้ ชาวพุทธถือหลักปฏิบัติ
ง่ายๆ ว่า

**“เข้าใด...ยังไม่ได้ทำทาน เข้านั้นก็จะยังไม่รับประทาน
อาหาร**

วันใด...ยังไม่ตั้งใจรักษาศีล วันนั้นก็ยังไม่ออกไปนอก
บ้าน

คืนใด...ยังไม่ได้สวดมนต์เจริญสมาธิภาวนา คืนนั้นก็ยังไม่
ไม่เข้านอน”

เมื่อได้สร้างบุญเป็นประจำอย่างนี้แล้ว เป็นอันหวังได้ว่าชีวิต
จะไม่มีวันตกต่ำ อนาคตจะมีแต่ความก้าวหน้า สิ่งใดที่ตนปรารถนาก็
จะได้สิ่งนั้นมาโดยง่าย ด้วยอำนาจของบุญที่ทำมาดีแล้วทั้ง ๓ ประการ
ข้างต้น

๒๒. สาเหตุการสร้างพระพุทธรูป

ขอความกรุณาหลวงพ่อกับความกระจำเกี่ยวกับอานิสงส์ และ
สาเหตุของการสร้างพระพุทธรูปด้วยคะ ?

ก่อนที่จะฟังอานิสงส์ของการสร้างพระพุทธรูป ขอเล่าถึง
สาเหตุของการสร้างพระพุทธรูปว่าสร้างขึ้นทำไม

เรื่องเดิมมีอยู่ว่าเป็นธรรมดาของพระโพธิสัตว์ ก่อนจะมา
ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ หลังจากได้รับพยา-
กรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อน แล้วจะต้องบำเพ็ญบารมี
ต่ออีกอย่างน้อย ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป ซึ่งนับว่านานไม่ใช่เล่น
เลยทีเดียว

เพราะเหตุนี้มานานๆ จึงจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น
สักพระองค์หนึ่ง เมื่อพระองค์ใดบังเกิดขึ้นแล้วจะก็ทรงรับประกาศธรรมะ
ให้ชาวโลกรู้ ชาวโลกที่รู้แล้วก็ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ประพฤติปฏิบัติตัว
เป็นอย่างดี จนกระทั่งหมดกิเลสเข้านิพพานตามพระองค์ไป เพราะฉะนั้น
ใครได้เกิดทันเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ชื่อว่ามีโชคดียิ่ง

คราวนี้สำหรับผู้ที่ไม่ทันเกิดไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้พบแต่
คำสอนของพระองค์ นึกหน้าเจ้าของคำสอนไม่ออกจะทำอย่างไรดี?

ปู่ ย่า ตา ยาย ที่ปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว
ท่านมองการณ์ไกล รู้ว่าในภายหน้าจะมีปัญหาเรื่องนี้แน่นอน จึง
ปั้นองค์พระตามลักษณะที่ท่านเห็นในกายภายในออกมา พระพุทธรูป
ที่ท่านแกะสลักจำลองออกมาจากภาพภายในจึงสวยงามมาก เพื่อให้
คนรุ่นหลังอย่างเรากราบไหว้กัน

ในสมัยแรกๆ ธรรมะในตัวของท่านเหล่านั้นหนักแน่น มันคงแจ่มชัด เพราะฉะนั้นใครก็ตาม อย่าว่าแต่ได้ยินคำสอนเลย เพียงแค่เห็นพระพุทธรูปที่ท่านแกะสลักหรือปั้นขึ้นมา ใจก็ชุ่มชื้นเบิกบานเสียแล้ว เพราะว่าได้พบพุทธลักษณะ ซึ่งเป็นลักษณะที่สง่างาม ใครๆ เห็นแล้วก็อยากประพฤติปฏิบัติตนให้หมดกิเลสตาม ยิ่งเมื่อได้ศึกษาถึงธรรมะที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ ก็ยังมีกำลังใจที่จะทำความดีให้ยิ่งขึ้นไป

ดังนั้นการที่ใครก็ตามสร้างพระพุทธรูปขึ้นมา ก็ได้ชื่อว่ายกใจของประชาชนหรือชาวโลกให้สูงขึ้น ให้พ้นจากกิเลสตัณหา ให้มีความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดที่ดีที่จะทำให้โลกนี้สงบร่มเย็นต่อไป

ในฐานะที่ผู้สร้างพระพุทธรูปเป็นผู้ที่ยกใจผู้อื่นให้สูงขึ้น บุญกุศลนี้ก็เลยทำให้

๑. ตัวของผู้สร้างพระพุทธรูป มีจิตใจสูงส่งตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป คือมีความไฝดีเป็นพื้นฐานของใจ ตั้งแต่ชาตินี้เลย

๒. เนื่องจากเป็นผู้ยกใจชาวโลกให้สูงขึ้น บุญนี้จึงส่งผลให้ต่อไปว่า จะเป็นที่เคารพกราบไหว้ในทุกถิ่นฐาน และไม่ใช่เฉพาะมนุษย์มากราบไหว้เท่านั้น แม้เทวดาก็มาไหว้ด้วย

๓. ไม่ว่าผู้สร้างพระพุทธรูปนั้นจะละโลกไปแล้ว นานเท่าไรก็ตาม トラบใดที่ยังมีผู้มากราบไหว้พระพุทธรูปที่เขาสร้างไว้ トラบนั้นบุญที่สร้างพระก็ยังส่งผลให้เขาเป็นที่เคารพบูชาของบุคคลทั้งหลายในภพภูมิที่เขาไปเกิดตลอดไป

๔. จะเกิดอีกก็ภพก็ชาติ นอกจากจะเป็นที่กราบไหว้เป็นที่เคารพ เทิดทูนของมนุษย์และเทวดาแล้ว หากว่าใจของเขาเกิดแวบ

ไปคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว เป็นอกุศลจิตเพียงชั่ววูบ หรือมีเรื่องกระทบกระทั่งอะไรก็ตามที่ทำให้ใจขุ่นมัว เพียงระลึกถึงพระพุทธรูปที่ตนสร้างไว้ อกุศลจิตทั้งหลาย บาปทั้งหลาย ก็จะหลุดล่อนออกจากใจของเขาได้ โดยง่ายดาย

๕. จะเกิดอีกก็ภพก็ชาติ เรื่องจะห่างจากพระพุทธรูปศาสนาเป็นไม่มี มีแต่จะได้โอกาสใกล้ชิดพระศาสนามาตลอดไป ไม่ว่าพระพุทธรูปศาสนาจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ที่ไหน เขาก็จะไปเกิดอยู่ที่นั่นแหละ เมื่อถึงคราวปฏิบัติธรรม เขาจะเข้าถึงพระธรรมกายได้โดยง่ายดาย

๖. ขณะที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสาร ทรัพย์สมบัติจะเกิดแก่เขาโดยง่าย โดยไม่ต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก ชนิดหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เขาจะทำมาค้าขายก็ทำมาค้าขึ้น จะรับราชการงานเมืองก็เจริญรุ่งเรืองโดยรวดเร็ว เจริญทั้งทางโลก เจริญทั้งทางธรรม บรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยง่าย

นี่เป็นเพียงอานิสงส์โดยย่อ คัดเลือกมาเฉพาะข้อที่สำคัญๆ ที่คนทั่วๆ ไปจะเข้าใจได้ง่ายๆ ถ้าได้นั่งสมาธิ คำนวณบุญแล้วละก็ จะเห็นว่ายังมีอีกมากมายนัก เพราะฉะนั้นเรื่องการสร้างพระพุทธรูปนี้ ขอให้ทำกันเถอะ ให้เป็นบุญล้วนๆ เลยนะ

๒๓. ใส่บาตรด้วยข้าวอย่างเดียว

การใส่บาตร โดยใส่แต่ข้าวอย่างเดียวเป็นประจำ ไม่มีของหวาน
ของคาวเลย จะมีผลในชาตินี้และชาติหน้าอย่างไรคะ ?

หวานพืชเช่นไร ก็ได้ผลเช่นนั้นแหละลูกเอ๋ย ใส่แต่ข้าวไม่
ใส่กับข้าวเลย ถึงคราวบุญส่งผล มันก็ส่งมาแบบฝืดๆ คอนั้นแหละ
ถึงคราวจะได้อะไรก็ได้ไม่ครบเครื่อง เคยนึกบ้างไหมว่า ถ้าเราถูกจำกัด
ให้กินแต่ข้าวเปล่าอย่างเดียวทุกวันๆ เราจะเป็นอย่างไร ชีวิตมันขาด
รสชาติไปเลยใช่ไหม

ถ้าท้องถิ่นใด ชาวบ้านใส่บาตรไม่ใส่กับข้าวกันเลยทั้งหมู่บ้าน
ไม่มีการส่งปันโตกับข้าวไปรอทำวัตรด้วย ปล่อยให้หลวงปู่ หลวงตา
อดแห่งอดแล้งกินข้าวเปล่าๆ ชาติหน้าถึงคราวบุญส่งผลให้มั่งเงิน ก็มี
อันเป็นให้ไปอดแห่งอดแล้ง เหมือนที่ทำกับพระนั้นแหละ ถึงคราวจะ
ได้อะไรมาก็ขาดๆ เกินๆ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ เป็นผลจากการถวายนานที่ไม่
ประณีตของเรานั้นเองนะ

๒๔. อธิษฐานขอเป็นโสด

ถ้าทำบุญแล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า เกิดที่ชาติๆ อย่ายามีคู่ครองเลย
คำอธิษฐานจะเป็นผลหรือไม่ครับ ?

เมื่อทำบุญ ผลของบุญต้องเกิดแน่ แต่ว่าถ้าทราบใดเรายังเข้าไม่ถึงพระธรรมกายในตัวเองก็ คำอธิษฐานนี้ยังไม่ค่อยจะได้ผลนะ แต่ว่าถ้าผู้ที่อธิษฐานเข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว และสิ่งที่อธิษฐานก็อยู่ในเส้นทางพระนิพพาน ที่ตนกำลังปฏิบัติอยู่ คำอธิษฐานจะศักดิ์สิทธิ์ ได้ผลตามความปรารถนา ตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป

เพราะฉะนั้น ถ้าใครเห็นทุกข์เห็นภัยในการครองเรือน และต้องการป้องกันไม่ให้ตัวเองไปมีคู่ครองอีกละก็ ตั้งใจฝึกสมาธิให้ดี เอาให้ถึงธรรมกาย ให้ได้ตั้งแต่ชาตินี้ แล้วหมั่นอธิษฐานขอเป็นโสดเรื่อยไป ทำอย่างนี้ได้จึงจะรอดตัว

ถ้ายังเข้าไม่ถึงก็ยังไม่แน่นอนนะ อาจจะรอดหรือ อาจจะไม่รอด แต่ถ้าเข้าถึงธรรมกายได้ละก็ ร้อยเปอร์เซ็นต์รอดแน่เลย แล้วเราไปบวชต่อด้วยกันในชาติหน้าอีกนะ

๒๕. อธิษฐานเมื่อทำบุญ

การใส่บาตร ถ้าไม่ได้อธิษฐาน เพราะถือว่าใส่บาตรไม่ได้หวัง
ผล จะได้บุญหรือไม่คะ ?

ความจริงเวลาใส่บาตรแล้วจะอธิษฐาน หรือไม่อธิษฐานก็ได้ บุญอยู่แล้ว แต่ที่โบราณท่านสอนให้เราอธิษฐานกันนั้น เป็นการตั้ง
เจตนาแน่วแน่งไป คนที่ทำอย่างนี้เมื่อถึงคราวบุญส่งผล จะได้ผล
ตรงตามที่เรารปรารถนา เช่น สมมุติเราเป็นคนที่ให้ทาน ถึงคราวบุญ
ส่งผลก็จะทำให้เราเป็นคนร่ำรวย แต่ว่าถ้าเราเป็นคนที่มีความเห็นผิด
เป็นคนเจ้าโทสะ ถึงคราวบุญส่งผล เราก็รวย แต่เรายังเจ้าโทสะอยู่

เพราะฉะนั้น เราจึงมีโอกาที่จะเอาความรวยไปใช้ในทางที่ผิด
คือใครขวางทางก็เล่นงานเขาถึงเป็นถึงตายเลยทีเดียว ท่านจึงสอนให้
อธิษฐานด้วยเมื่อทำบุญ เพื่อเป็นการเตือนสติตัวเองไว้ จะได้ไม่
ถลำไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม เช่น อธิษฐานว่าด้วยอำนาจทาน ที่ข้าพเจ้า
ทำดีแล้วนี้ ขอให้บุญกุศลนี้ส่งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ไม่มีโทสะ

ถ้าทำอย่างนี้ถึงคราวบุญส่งผล บุญก็จะคอยเตือนเราให้ไม่
เป็นคนเจ้าโทสะได้ แม้แต่ปัจจุบันนี้ ถ้าเราหมั่นอธิษฐานอย่างนี้บ่อยๆ
ก็เป็นการเตือนตัวเอง ไม่ให้มีโทสะเข้าครอบงำ หรือเวลาเกิดโทสะก็
สามารถยับยั้งตัวเองมีสติได้เร็วขึ้น

การอธิษฐานมีส่วนคืออย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงจัด
ให้การอธิษฐานเป็นบารมีอย่างหนึ่ง ในบารมี ๑๐ ทศ เรียกว่า
อธิษฐานบารมี แม้การที่พระองค์มาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
พระองค์มาด้วยอำนาจแรงอธิษฐาน คือทรงตั้งจิตมั่น แล้วพยายามทำ
ตามเส้นทางที่หวังไว้

การอธิษฐาน คือการตั้งโครงการนั่นเอง เป็นการตั้งโครงการระยะยาวที่มีเป้าหมายเด่นชัด

ความสำเร็จในทางโลกหรือทางธรรม หรือการทำงานอะไรก็ตาม ถ้าได้ตั้งโครงการเอาไว้ก็จะทำให้งานนั้นสำเร็จสมบูรณ์ตามเป้าหมาย ไม่ใช่ทำอะไรไร้จุดหมาย คือได้อย่างไรก็เอาอย่างนั้น หรือเริ่มต้นทำเรื่องหนึ่ง แต่ตอนท้ายกลับไปได้อีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นการอธิษฐานจิตจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก ในการทำบุญของเราทุกครั้ง

๒๖. อุตฺตรังกาย

การอุทิศร่างกายให้กับโรงพยาบาล เพื่อการศึกษาของแพทย์
หลังจากเราตายแล้ว มีอานิสงส์อย่างไรบ้างคะ ?

สำหรับเรื่องนี้ได้อานิสงส์ไม่มากนัก แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะให้ร่างกายหลังตายแล้ว นักศึกษาแพทย์ก็เอาศพไปศึกษาหาความรู้เรื่องโรคต่างๆ เพื่อหาทางรักษาคนไข้คนอื่นๆ เจ้าของร่างกายจะได้บุญ ก็คงประมาณเท่าๆ กับให้หนังสือเล่มหนึ่ง ตามหลักถ้าอยากจะได้บุญมากๆ ต้องให้ขณะเป็นๆ คือยังมีชีวิตอยู่ จะได้บุญมหาศาล เพราะเหมือนกับให้ชีวิตเป็นทาน

ถ้าให้หลังตายแล้ว อานิสงส์ที่ได้ก็อาจเข้าทำนองว่าทุกภพทุกชาติหลังจากตายแล้ว จะมีผู้จัดงานศพ ให้อย่างเอิกเกริก ให้คนทั่วไปเข้าใจเอาเองว่า คงทำความดีไว้มาก หรือมีลูกหลานดี แต่จริงๆ แล้วขณะที่ยังมีชีวิตอยู่อาจจะลำบากยากแค้นก็ได้ ถ้าไม่ได้สร้างกุศลอย่างอื่นไว้ด้วย

เพราะฉะนั้นใครจะอุทิศ หรือทำบุญสิ่งของใด ก็จงอุทิศให้ในขณะที่ตัวเองยังมีชีวิตอยู่ จะได้ชื่นชมผลของการให้ด้วย

เพราะบุญที่เกิดจากการให้ทานเกิดถึง ๓ วาระ คือก่อนให้ กำลังให้ และหลังจากให้แล้ว บุญจะได้มากขึ้นอีกขบหนึ่ง ที่หลวงพ่อบอกว่าให้ชีวิตเป็นทานนั้น หมายถึงให้เลือด ให้เนื้อ ให้อวัยวะเป็นทานนะลูกนะ ไม่มีใครตายแทนกันได้หรอก และก่อนจะให้อวัยวะส่วนใดในร่างกาย แพทย์เขาต้องตรวจสอบวินิจฉัยก่อนว่าให้ได้ โดยเจ้าของไม่เดือดร้อน หรือถึงกับเสียชีวิต

๒๗. ควรให้พรอย่างไร

ยังไม่ทันแก่ก็มีลูกศิษย์ลูกหามาอวยพรปีใหม่ มากันหลายคน หลายกลุ่มไม่รู้จะให้พรอย่างไร ถ้าให้เหมือนกันทุกคน อย่างกับท่องจำคงไม่ดี หลวงพ่อมีหลักในการให้พรอย่างไรคะ ?

การให้พรเป็นการให้ความประเสริฐ ถ้ามองแล้วตัวเราไม่ได้มีความดีความประเสริฐอะไรเลย แต่พรุ่งนี้ลูกศิษย์ลูกหาจะมาขอพร จะเอาอะไรให้ ให้พรปาวๆ เป็นนกแก้วนกขุนทอง พรก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์ ปูย่า ตายายของเราเวลาท่านให้พร เรารู้สึกว่าการของท่านศักดิ์สิทธิ์ มีความขลังอยู่ในคำให้พรนั้นด้วย

ถามว่าพรศักดิ์สิทธิ์ตรงไหน? พรศักดิ์สิทธิ์ พรขลัง ให้ผลจริงจังตรงสัจจะของผู้ให้ บอกอย่างนี้บางคนนึกไม่ออก ถ้านึกไม่ออกก็ต้องให้ย้อนไปดูเรื่องเก่าๆ ดูตำรับตำราโบราณ ดูเรื่องพระองค์คุณมาลก็แล้วกัน

พระองค์คุณมาล ก่อนบวชท่านเป็นโจรฆ่าคนมาเป็นพัน ภายหลังเมื่อได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วจึงสำนึกบาปได้ ขอบวชเป็นพระภิกษุตั้งใจบำเพ็ญเพียรอยู่ในสำนักของพระพุทธองค์ แต่เนื่องจากท่านเคยเป็นโจรที่มีชื่อเสียง ลือกระฉ่อนเรื่องฆ่าคนไม่เลือกหน้า ระยะแรกๆ เวลาออกบิณฑบาต ท่านไม่ค่อยได้อาหาร เพราะพอชาวบ้านจำหน้าได้ว่า คือโจรองค์คุณมาลก็ตกใจ เผลอหนีกันไปหมด บางวันก็ถูกรุมขว้างปาจนเลือดอาบ

วันหนึ่ง ท่านออกบิณฑบาตไปพบผู้หญิงท้องแก่กลางทาง ผู้หญิงคนนั้นพอจำได้ว่าเป็นโจรองค์คุณมาล ก็ตกใจ วิ่งหนีล้มลุกคลุกคลาน

ในที่สุดก็หมดเรี่ยวแรงจะหนี ได้แต่อำปากพะงาบๆ ร้องไม่ออก ทำท่าจะตายเอาต่อหน้าต่อตา พระองค์ลื้มลัดคิดช่วย แต่ทำอย่างอื่นไม่ได้ จึงกล่าวคำให้พรขึ้น ในคำให้พรนั้นท่านอ้ำอึ้งจะต่อคุณธรรมความดีที่ท่านมีก่อนว่า

“นับแต่เมื่อข้าพเจ้าเกิดแล้วในอริยวงศ์ ได้บวชในสำนักของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนบัดนี้ ความคิดที่จะเบียดเบียนรังแกสัตว์ แม้สักนิดไม่มีเลย ด้วยสัจจะนี้ขอน้องหญิงจงคลอดบุตรโดยสวัสดิ์เถิด”

พอท่านกล่าวจบ หญิงผู้นั้นก็คลอดบุตรออกมาอย่างง่ายดาย ปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนพระองค์ลื้มลัดจะบรรลุเป็นพระอรหันต์

อำนาจของสัจจะมีความศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเวลาเราจะให้พรใคร ขอให้อ้ำอึ้งจะในคุณธรรม ความดีที่มีอยู่ในตัวเราก่อน อาจจะเป็นสัจจะในการทำทาน เช่น “ด้วยสัจจะที่ได้ตักบาตรแก่พระภิกษุสงฆ์เป็นประจำมาตลอดปี ขอให้ผู้มาขอพรนี้ จงมีอาหารการกินบริบูรณ์อย่าได้ขาด” หรือ “ด้วยสัจจะที่เคยตั้งใจให้สมบัติเป็นทานโดยง่าย ขอให้ผู้รับพร จงได้สมบัติโดยง่ายเช่นกัน”

ถ้าเราไม่ได้ตักบาตรประจำ แต่เข้าวัดปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ สม่ำเสมอตลอดมา ก็อ้ำอึ้งบุญกุศลที่นั่งสมาธิมิได้ขาด ให้บุญกุศลนี้ถึงแก่ผู้มาขอพร ให้เขามีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ถ้าเราเคยนั่งสมาธิเห็นองค์พระชัด ก็ขอให้เขา เมื่อปฏิบัติธรรม จงสามารถเข้าถึงองค์พระโดยง่าย เห็นองค์พระชัดใสเช่นกัน

ใครที่เป็นครูบาอาจารย์ อยู่ในฐานะที่ลูกศิษย์ลูกหาจะต้องมากราบมาไหว้ มาขอมอบตัวเป็นศิษย์บ้าง มาขอพรเพื่อความสุขความ

เจริญของเขาบ้าง **อาชีพครูเป็นอาชีพนักบุญ** ใครๆ ต่างก็ตั้งความหวังว่าครูบาอาจารย์จะต้องมีความประเสริฐ ควรแก่การเคารพกราบไหว้ เพราะฉะนั้นถ้าใครเป็นครูไม่รับหาความประเสริฐใส่ตัว โดยปฏิบัติหน้าที่ครู หน้าที่ที่ควรมีต่อศิษย์ให้สมบูรณ์ ชาตินี้เห็นทีบุญชียบุญจะขึ้นตัวแดง เป็นหนี้ เนื่องจากถอนใช้ล่วงหน้าเสียแล้วนะ

พวกเราทุกคนที่รู้ตัวว่าพรุ่งนี้จะมีลูกหลาน หรือคนที่เคารพนับถือเรามาขอพร แต่แน่ใจว่าตัวเองไม่มีความดีอะไรเลย ก็ยังไม่สายเกินไปหรอกนะ คินนี้ก่อนนอนสวดอิติปิโสสัก ๑๐๘ จบ หรือนั่งสมาธิให้ตลอดคืน นี่ก็ยังเป็นความคักดีสิทธิ์ที่จะเอาไปอ้างได้ แม้จะเป็นความคักดีสิทธิ์เพียงคินเดียว ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลยนะ

๒๘. ตายแล้วจะให้กิน

การเอาอาหารไปเซ่นไหว้ หน้าศพของบรรพบุรุษนั้น อยากทราบ
ว่าท่านจะรับอาหารที่เราเซ่นไหว้ได้หรือไม่คะ ?

ไม่ได้หรอกนะ อาหารที่ไปตั้งหน้าศพ จะให้ศพลุกขึ้นมากิน
ได้อย่างไร มีแต่ที่เราทำบุญไปแล้ว อุทิศส่วนกุศลไปให้จึงจะได้ ขนาด
ตอนยังมีชีวิตอยู่ยังกินไม่ค่อยจะได้ ตายแล้วจะลุกขึ้นมากินได้อย่างไร

๒๙. สังฆทาน

การถวายสังฆทานคืออะไร และต้องทำอะไรบ้างครับ ?

การถวายสังฆทาน คือ การถวายทานแด่คณะสงฆ์ โดยไม่จำเพาะเจาะจงรูปหนึ่งรูปใด เราสามารถทำได้ ๒ ลักษณะ คือ

๑. ไปที่วัดใดวัดหนึ่งแล้วนิมนต์พระตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไปมานั่งพร้อมกัน แล้วนำของถวายท่าน หรือ

๒. ไปพบพระรูปใดรูปหนึ่ง แล้วตั้งใจกล่าวถวายเป็นสังฆทานให้ท่านนำไปถวายต่อแก่พระรูปอื่นด้วย ให้ท่านแบ่งปันกันเองในหมู่สงฆ์ ไม่เฉพาะเจาะจงรูปใดรูปหนึ่ง

๓๐. อธิษฐาน-อุทิศ

ถ้าจบอาหารก่อนใส่บาตร แล้วไม่ได้กรวดน้ำ คนที่เราอุทิศให้
จะได้รับผลบุญไหมคะ ?

จบก็คือจบ อุทิศก็คืออุทิศ คนละอย่างกัน

จบ คือการอธิษฐาน โดยยกของหรือถาดใส่ของที่จะถวาย
พระขึ้นเหนือศีรษะหรือจรดหน้าผาก แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า “ด้วยอำนาจ
บุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำนี้ ขอให้หมดกิเลสไปพระนิพพาน”

แต่เวลากรวดน้ำเขาขอว่า “ทานที่ข้าพเจ้าทำดีแล้วนี้ ขอให้
ถึงแก่ญาติคนนั้นๆ”

การอธิษฐานเป็นการสร้างอธิษฐานบารมี ตั้งความปรารถนา
มุ่งผลอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อตนเอง ส่วนการกรวดน้ำเป็นอาการ
แสดงการอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่น ถ้าให้แก่คนที่อายุน้อยกว่าเรา ก็เป็น
ลักษณะของ เมตตาบารมี ถ้าให้กับผู้ที่เป็นผู้ใหญ่กว่าเรา มีพระคุณแก่
เรา นั้นเป็นการแสดงกตัญญูกตเวทิตะ

เพราะฉะนั้นการจบอาหารก่อนใส่บาตร กับการกรวดน้ำหลัง
ตักบาตรนี้ต่างกันนะ

การกรวดน้ำนั้นเป็นการอุทิศส่วนกุศลให้แก่หมู่ญาติ เป็น
อุบายวิธีทำให้ใจสงบ เยือกเย็นและกว้างขวาง พร้อมทั้งจะอุทิศผลบุญ
ให้ผู้อื่นอย่างเต็มที่ คนที่ฝึกสมาธิมาดีแล้ว สามารถเข้าสมาธิแผ่ส่วน
บุญส่วนกุศลได้เลย ไม่จำเป็นต้องใช้น้ำเป็นสื่อ เพราะฉะนั้นถ้าหาน้ำไม่ทัน
หรือโอกาสไม่อำนวย ทำบุญแล้วก็ควรนึกอุทิศส่วนกุศลทันที ใน
ขณะที่ใจยังปีติอิ่มอยู่ในบุญ

ในการทำงานเดียวกัน เมื่อจะตัดบาตร ทำทานก็ควรจบหรือนึก
อธิษฐานบุญ ตั้งผังกำหนดทิศทางการส่งผลของบุญให้ถูกต้องก่อนด้วย

ส่วนที่ถามว่าผู้ที่เรากุศลให้ด้วยใจ แต่ไม่ได้กรวดน้ำให้ จะ
ได้ส่วนบุญหรือไม่ นั่น ก็ขึ้นอยู่กับผู้รับเองว่าเขาอยู่ในฐานะที่จะรับได้
หรือไม่ ถ้าตกนรกเล็กน้อย คือทำบาปไว้ก่อนตายมากมาย ก็คงยังรับไม่
ได้ ต้องรอไปก่อน การอุทิศด้วยใจ ถ้าอุทิศขณะใจเป็นสมาธิ มันคง
ผ่องใสเต็มที่ ก็ส่งบุญได้ถึงผู้รับเร็วขึ้น

๓๑. อุทิศส่วนกุศล

เมื่อทำบุญแล้ว จะอุทิศส่วนกุศลควรอธิษฐานอย่างไร และควร
อุทิศให้แก่เจ้าที่เจ้าทาง เจ้ากรรมนายเวรหรือไม่ ?

อธิษฐานอุทิศส่วนกุศลให้แก่หมู่ญาติและผู้ที่มีพระคุณของเรา
ขอให้ได้อานิสงส์ไปตามส่วน ใครที่เราเคยล่วงเกินไว้ ก็ขอ
ให้อานิสงส์มาช่วย และขอให้โศกกรรมแก่เรา แค่นี้ก็พอแล้ว

การทำบุญถ้าจะใส่ชื่อคนตาย โดยเราประสงค์จะอุทิศส่วนกุศล
ให้ เขาจะได้รับหรือไม่ ?

เราจะเขียนหรือไม่เขียนชื่อก็ได้ การทำบุญผู้ที่ได้บุญแน่นอน
คือตัวผู้ทำบุญนั่นเอง เมื่อเราได้บุญจะอุทิศส่วนกุศลให้ใคร ก็เพียง
แต่นึกในใจว่า ขอให้บุญจงถึงแก่ท่านผู้นั้น ถ้าท่านผู้นั้นอยู่ในฐานะที่
จะรับได้ ท่านก็ได้รับทันที

อย่างเช่น โยมพ่อของหลวงพ่อดีชีวิตแล้ว เวลาหลวงพ่อนั่งสมาธิ
จนกระทั่งใจใสสว่างดีแล้ว ก็นึกให้โยมพ่อมาอนุโมทนาเอา
บุญถึงที่นั่นสมาธิ ให้มารับบุญไปมากๆ ให้สมกับที่เลี้ยงเจ้าลูกตื้อคนนี้
มาอย่างลำบากยากเย็น ก็นึกอย่างนี้ทุกครั้ง

ถ้าเราต้องการอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ท่านไม่เคยทำบุญให้ทานเลย ท่านจะสามารถรับส่วนกุศลที่เราอุทิศไปให้ได้หรือไม่ ?

ถ้าท่านไปตกรรกลีๆ ก็ไม่สามารถจะรับได้ แต่ไม่เป็นไร ญาติคนอื่นอาจจะรับต่อได้ ขอให้ทำต่อไป การอุทิศส่วนกุศลนี้ บางคนก็ได้รับ บางคนก็ไม่ได้รับ อุปมาเหมือนคนป่วยหนักในโรงพยาบาล มีคนเอาผลไม้ไปเยี่ยม แต่เนื่องจากป่วยหนักจึงไม่สามารถกินผลไม้เหล่านั้นได้ ผู้ที่ได้กินแทนก็คือคนเฝ้าไข้ พอเขาอิ่มหน้าสำราญ เขาก็ดูแลคนไข้อย่างดีเป็นผลทางอ้อม แต่ถ้าคนป่วยไข้เพียงเล็กน้อย เราเอาผลไม้หรืออาหารไปเยี่ยม ก็คงจะพอกินได้บ้าง

เปรียบเทียบได้เช่นเดียวกับผู้ล่วงลับไปแล้ว ถ้าตกรรกลีๆ ก็เหมือนคนป่วยหนักจะอุทิศส่วนกุศลไปให้เท่าไรก็ไม่ถึง แต่จะถึงกับญาติคนอื่น ๆ ที่อยู่ในฐานะจะรับได้ แต่ถ้าผู้ที่เราอุทิศส่วนกุศลให้ทำบาปเพียงเล็กน้อย ก็เหมือนคนป่วยอาการเล็กน้อย คงจะพอได้รับส่วนกุศลที่เราอุทิศได้บ้าง

พวกเรายังมีชีวิตอยู่ ความชั่วอย่าไปทำเลยนะ ขอให้ตั้งใจทำความดี สะสมบุญให้เต็มที่ เมื่อละโลกไปแล้ว ถึงจะไม่มีใครทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ เราก็ยังมีเสบียงบุญที่เคยสะสมไว้ขณะยังมีชีวิตอยู่เอาไว้ใช้ หรือถ้าจะมีใครอุทิศส่วนกุศลไปให้อีก เราก็สามารถรับได้สบายๆ